

LAURIE FOREST

KVĚT
ŽELEZNÉHO
STROMU

FANTASY

KVĚT
ŽELEZNÉHO
STROMU

THE IRON FLOWER

© 2018 by Laurie Forest

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-985-7 (pdf)

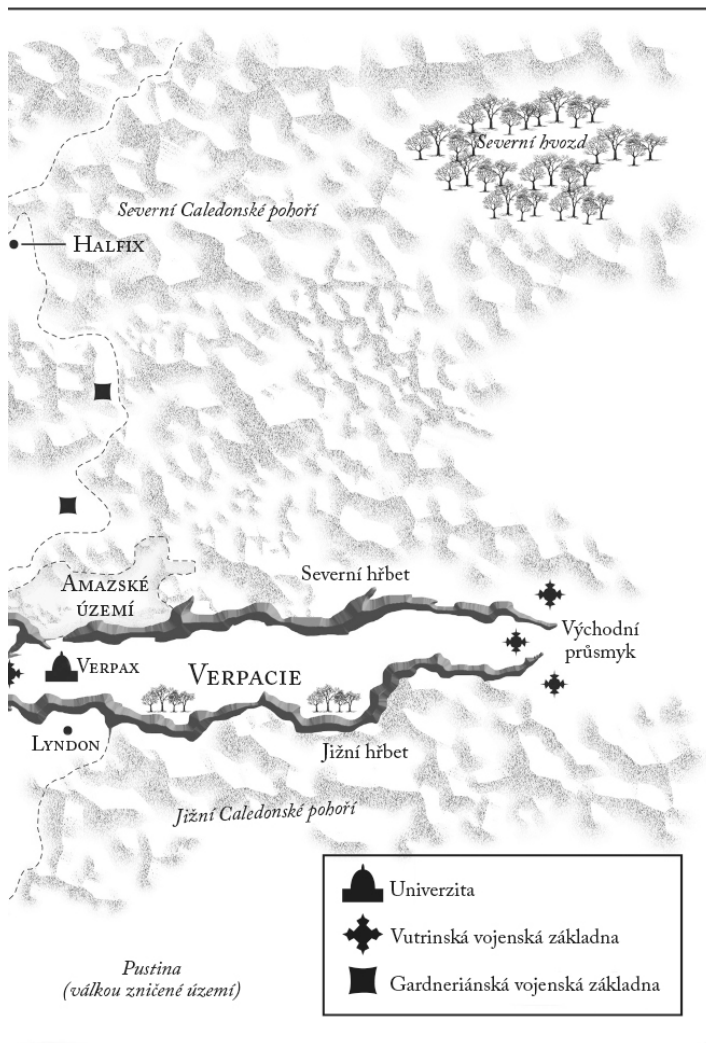
LAURIE FOREST

KVĚT
ŽELEZNÉHO
STROMU

Walterovi – za všechno

ČÁST PRVNÍ

PROLOG

Vítejte v hnutí odporu.

V uších mi znějí slova vicekancléřky Quillenové, zatímco spěchám spoře osvětlenými uličkami univerzitního městečka a s hlavou skloněnou čelím prudkým poryvům větru. Přitáhnou si zimník těsněji k tělu. Oznámení o hledaných osobách, které visí po celém městě, mě už nechávají zcela chladnou, naléhavost situace a nové poslání všechno přehlušují.

Musím najít Yvana.

Musím mu říct, že profesor Kristian a vicekancléřka Quillenová pomohou mé přítelkyni Tierney a její rodině prchnout do Východní říše. Byl to on, kdo mi navrhl zajít za naším profesorem historie, takže musel vědět, že je zapojený do hnutí odporu.

Yvan má určitě faeskou krev, stejně jako Tierney. Také bude muset opustit Západní říši.

Když si představím, že odsud Yvan odejde a už se nevrátí, zaplaví mě prudká vlna emocí. Zvolním krok a slzy mám na krajíčku, na chvíli se zastavím u hořící pochodně a snažím se trochu sebrat. Z černočerné oblohy se snášejí chomáčky sněhu, ledové krystalky vloček se mi zabodávají do holé kůže na rukou a na tváři a v promrzlém vzduchu plamen pochodně jiskří.

Gardnerie je jako těžký balvan, pod jehož vahou se dusím, balvan, který se chystá zavalit všechny lidi, které miluju.

Skupinka elfských studentů tiše prochází kolem, aniž by mi věnovala jediný pohled. Proplouvají závojem padajícího sněhu zachumlání

do svých smetanově bílých kabátců jako duchové. Sleduju, jak jejich bledé postavy postupně mizí v mléčné mlze, ale pak se zhluboka nadechnu a potlačím slzy.

Silou vůle se přinutím k pohybu a pokračuju dál v chůzi po kluzké dlažbě zasněžených ulic. Nakonec dorazím k cestičce, která se vine k zadnímu vchodu do hlavní kuchyně, a jakmile do ní vstoupím, ucítím spásné objetí teplého vzduchu. Rozhlédnu se po Yvanovi, ale je tam jen Fernyllie, vedoucí kuchyně, která drhne jeden z dlouhých dřevěných stolů od lepkavých zbytků chlebového těsta.

„Á, Elloren,“ vítá mě Fernyllie se vřelým úsměvem. Její světle růžová tvář doslova září, z bílých vlasů stažených do drdolu se jí uvolnilo pár pramenů. „Co tě sem přivádí v tak pozdní hodinu?“

Vnitřní klid, který z ní vyzařuje, je v přímém kontrastu s mým emocionálním rozpoložením, a tak se na chvíli zarazím. „Hledám Yvana.“

Fernyllie mávne rejžákem k zadním dveřím. „Poprosila jsem ho, aby odnesl zbytky prasatům. Mám tu ještě pár plných košů. Kdybys mi jeden nebo dva z nich pomohla odnést, práce by byla hotová a několikrát bychom mu ušetřily cestu.“

„Samořejmě,“ souhlasím ochotně.

„Běž napřed, přijdu hned za tebou.“

Ujmu se dvou těžkých košů, po několikaměsíční práci v kuchyni si moje svaly s takovou váhou dokážou poradit poměrně snadno. Ramenem rozrazím zadní dveře, a když stoupám do kopce k chlévu, ledový vítr kolem mě víří třpytivý sněh.

Vstoupím do vrat u chléva a zdálky zaslechnu tlumený hovor. Nenápadně se přiblížím a nakukuju přes dřevěné násady od motyk, hrábí a rýčů, které tam stojí opřené od zedí. Pak spatřím dvě známé tváře a ztuhnu.

Yvan a Iris.

Oba se tváří smrtelně vážně a hledí si navzájem do očí. Stojí blízko sebe, až *příliš* blízko.

„Každý bude muset podstoupit zkoušku se železem,“ povídá Iris Yvanovi rozřeseným hlasem. „Oni to vážně udělají. Musím odtud zmizet. A to *hned*.“

V hlavě mám zmatek, ale potom se mi rozsvítí, co tím chce říct.

Iris Morgainová je... fae?

Snažím se rozpomenout, jestli jsem ji někdy zahlédla, jak se dotýká železného vybavení v kuchyni, ale pak si uvědomím, že se Iris, na rozdíl od Yvana, nikdy nepřibližuje ke kovovým hrncům nebo ke kamnům. Vždy jen připravuje těsto na chleba.

Vždy.

Pokud se tolik bojí podstoupit zkoušku se železem... musí být čistokrevná fae. Skrytá, tak jako Tierney.

Iris se rozpláče a prosebně se na Yvana zadívá. Yvan ji něžně obejmě, a zatímco ji šeptem konejší, jeho silné paže ji pevně svírají v náruči. Položí jí hlavu na rameno a jeho rozcuchaná hnědá kšice se promísí s prameny jejích zlatých vlasů.

Píchne mě z toho u srdce. Pocítím spontánní a naprosto sobeckou touhu být teď v Yvanově náruči místo ní a nevypadat jako kopie mojí prokleté babičky. Pak by mě Yvan možná chtěl.

Nemáš právo se takhle cítit, zlobím se na sebe. Není přece tvůj.

Iris nakloní hlavu na stranu a políbí Yvana na krk, zaboří do něj svou tvář a slabě zavzdychá.

Yvan ztuhne, vyvalí oči a překvapeně pootevře ústa. „Iris...“ Zlehka se od ní odtáhne a ve mně naplno propukne zoufalá touha být s ním, tak syrová, až to bolí.

Zničehonic se Yvan podívá přímo na mě, jako kdyby vycítil prudkou bouři mých citů, a v hlubokém pohledu jeho zelených očí se zračí jasné poznání. Nemám nejmenších pochyb o tom, že nějakým záhadným způsobem dokáže rozpoznat intenzitu emocí, které k němu cítím.

Projede mnou vlna studu a zděšení. Upustím na podlahu koš se zbytky a vyběhnu ze stáje do noční chumelenice, přičemž po cestě málem porazím překvapenou Fernyllii a uklouznu na sněhu.

Po tvářích mi stékají slzy, proběhnu kuchyní a pak prázdnou jídelnou, řítím se dál chodbami a sotva popadám dech. Nakonec najdu útočiště v opuštěné posluchárně, kde se zhroutím na jednu z židlí v temném koutě místnosti a vrhnu se na stůl před sebou. Schovám hlavu mezi lokty a propuknu v srdceryvný, usedavý pláč, který mi bolestivě cloumá hrudníkem a zadržuje vzduch v plicích.

Zamilovala jsem se do něj. Ale on mě nikdy nebude chtít.

Yvanovo opakované odmítání mi způsobuje bolest jako úder bleskem a já vůbec nejsem připravená na jeho sílu.

Ve svém zoufalství jsem si ani nevšimla, že za mnou v tichosti přišla Fernyllie. Pak ji zahlédnu koutkem oka a ona mi položí ruku na rameno. Když si sedá vedle mě, židle zaskřípá o podlahu.

„Ty k němu něco cítíš, že ano, dítě?“ zeptá se Fernyllie laskavým hlasem.

Pevně sevru víčka a strnule přikývnu. Jemně mě pohladí po zádech a něco zamumlá v urisštině.

„Nechci být Gardneriánkou,“ vysoukám ze sebe nakonec. Uvnitř mě to vře a nejradši bych ty černé gardneriánské hadry na sebe už nikdy neoblékla. Ani tu odpornou bílou pásku na rukávu symbolizující podporu Nejvyššímu mágovi Marcusi Vogelovi. Nechci se podílet na krutovládě, kterou moji lidé uplatňují vůči ostatním národům.

Nechci s tím mít nic společného.

Chci Yvana.

Fernyllie se na chvíli odmlčí. „Nevybíráme si, *čím* jsme, ale *kým* jsme,“ řekne nakonec tiše.

Pohlédnu na ni a zjistím, že se na mě upřeně dívá. „Víš o tom, že jsem kdysi byla vdaná?“ zeptá se mě s mírným, nostalgickým úsměvem. „Tenkrát, před začátkem Říšské války.“ Její tvář potemní a vrásky kolem očí prozrazují napětí. „Pak přišli vaši lidé a pozabíjeli všechny naše muže. Když bylo po všem, shromáždili všechny přeživší a přinutili nás pracovat pro Gardneriány.“

Znovu se odmlčí. A pak šeptem dodá: „Zabili také mého malého synka.“

Dech mi uvázne v hrdle.

„Život umí být velice nespravedlivý,“ prohlásí napjatým hlasem.

Nejradši bych se studem propadla do země. Moje problémy jsou v porovnání s těmi jejími směšné. Prošla si peklem, a přesto je pořád tak silná a snaží se pomáhat ostatním. A já se tu utápím v sebelítosti. Zahanbeně potlačím slzy, narovná se a snažím se rychle sebrat.

„Tak se mi líbíš, Elloren Gardnerová,“ řekne Fernyllie tvrdě, ale nikoliv nepříjemně. „Seber se. Moje vnučka Fern... chci pro ni něco víc. Nechci, aby jen sloužila Gardneriánům, aby jí říkali, že je úplně bezcenná. Chci, aby měla svobodnou mysl a svobodné tělo, přičemž toho prvního není vůbec snadné dosáhnout. Ale tvou mysl neovládli, že ne Elloren?“

Pohlédnu jí zpříma do očí a zavrtím hlavou.

„To je dobře,“ odvětlí spokojeně. „Nesmíš jim to dovolit. Čeká nás ještě spousta práce. Aby moje Fern mohla žít spokojený život, musí se toho ještě hodně změnit.“

VÝNOS MAGICKÉ RADY

#103

JAKÁKOLIV INFORMACE SOUVISEJÍCÍ
S ÚNOSEM NEZLOMENÉHO ARMÁDNÍHO
DRAKA Z GARDNERIÁNSKÉ VOJENSKÉ
ZÁKLADNY ČTVRTÉ DIVIZE MUSÍ
BÝT OKAMŽITĚ OZNÁMENA RADĚ
MÁGŮ. KRÁDEŽ ARMÁDNÍHO
DRAKA SE TRESTÁ SMRTÍ.

1. KAPITOLA

NEJSI JEDNOU Z NÁS

„Vogel definitivně uzavřel gardneriánské hranice.“

Hlas profesora Kristiana se ve velkém kuchyňském skladišti vytratí do ticha. S rukama sepnutýma na širokém stole pohlédne každému z nás zpříma do očí.

Vyměníme si s Tierney vyděšené pohledy. Část naší povstalecké skupiny se shromáždila kolem dřevěného stolu a vyčerpané tváře osvětluje mihotavé světlo lamp. Yvan sedí naproti mně vedle Iris, napětí mu mezi očima vytvořilo vrásku a já se snažím odolat nutkání, abych se na něj podívala. Za Yvanem se o police se zásobami opírá Fernyllie, ruce má složené na svém statném těle a jemně narůžovělé oči opírá na Julese Kristiana. Bleddyn Arterrová postává vzadu

v koutě a její podmračený obličej se koupe v tmavě zeleném světle. Vicekancléřka Lukrécie Quillenová stojí hned vedle Julese, ale její ostře řezaná tvář působí chladně a vyrovnaně.

Sešlo se nás tu jen pár. Nemůžeme se scházet ve větším počtu, abychom nevzbudili podezření. Dostali jsme za úkol předávat zprávy menším povstaleckým skupinám po celé Verpacii, včetně mých bratrů a přátel, kteří nám pomohli osvobodit Nágu, nezlomenou armádní dračici, s níž se Yvan spřátelil.

„Magická garda hlídkuje na hranicích dnem i nocí,“ pokračuje Jules hrobovým hlasem, ale pak na chvíli zaváhá. „A nyní nasadili na fae cvičené hydrény.“

„Hydrény?“ zopakuje Tierney zděšeně. Sedí vedle mě s tváří napjatou jako luk. A není divu, tyto ohromní tvorové podobní divočákům jsou nesmírně agresivní a dokážou sledovat pachovou stopu na velké vzdálenosti.

„Vogel má také podporu místních obyvatel z řad Gardneriánů,“ přidá se Lukrécie zlověstně. „Vypsal vysokou odměnu na hlavu každého skrytého fae.“ Černé hedvábí její gardneriánské tuniky se zaleskne ve světle lampy. Musí se maskovat stejně jako Tierney a já, když nepracuju v kuchyni. Má na sobě černou gardneriánskou tuniku přetaženou přes dlouhou suknici ebenové barvy a na rukávu pevně ovázaný bílý pruh látky. Bílou stuhu, kterou nosí stoupenci Nejvyššího mága, Marcuse Vogela.

Ostatní Gardneriány nesmí ani napadnout, že patříme k hnutí odporu. Přesto se mě zmocňuje nevolnost, kdykoliv si mám tu stuhu nasadit.

Připojila jsem se k verpaciánské buňce hnutí odporu teprve před několika dny, ale už vím, že ji vede Jules, Lukrécie a Fernyllie. Existuje i keltská odnož hnutí, která provádí sabotáže proti gardneriánským a alfsigerským vojenským silám, ale verpaciánská buňka se zaměřuje především na evakuaci uprchlíků ze Západní říše přes Verpacii.

Všude panují velké obavy z gardneriánských a alfsigerských vojenských sil, takže verpaciánská buňka je velmi malá, nevyzbrojená a čelí ohromné přesile. Naší jedinou potenciální výhodou je nezlomená armádní dračice s katastroficky pochroumanýma nohama a křídly.

Situace vůbec nevypadá dobře, a to je ještě slabé slovo.

Masíruju si spánky ve snaze zmírnit urputnou bolest hlavy. Z kuchyně sem zavanula kvasnicová vůně kynutého těsta a sušených bylinek a také teplo, které však v dané chvíli poskytuje jen chabou útěchu.

Už od rána mám špatnou náladu.

Ze spánku mě za svítání vytrhla další noční můra, tělo jsem měla pokryté studeným potem a nohy zamotané do povlečení. Stejný sen mě pronásleduje již několik dní.

Ještě v polospánku jsem se pokoušela vybavit si detaily hrůzného snu dříve, než se mi rozplyne jako obláček dýmu.

Nad bitevním polem se klene rudá obloha, pomalu se ke mně blíží zlověstná postava s tváří skrytou pod kapucí. Krčím se za zčernalým stromem a v ruce svírám bílou hůlku.

O několik hodin později mi tu noční můru připomíná už jen přetrvávající pocit hrůzy a nejasné, zneklidňující tušení, že po mně něco temného jde.

„Nějaké zprávy o volbách do Verpaciánské rady?“ zeptá se Bled-dyn.

Fernyllie na ni zasmušile pohlédne. „Gardneriáni v ní získali nadpoloviční většinu.“

„Svatý Prastarý,“ vydechnu vyplašeně, načež si Iris otráveně odfrkne a její krásné oříškově hnědé oči srší hněvem.

A strachem.

Yvan jí konejšivě položí ruku na paži a já se ze sebe snažím setrást závist, kterou to ve mně vyvolává.

„Všichni jsme věděli, co přijde,“ ušklíbne se Tierney kysele. „Veškeré naděje vkládané do Verpaciánské rady dávno vzala voda.“

Nejde jen o naše naděje, je to naprostá katastrofa.

Ve Verpacii žije široké spektrum etnických skupin, především Verpaciáni, Gardneriáni, Elfhollenové a Keltové. Teď, když Gardneriáni získali ve vládní Radě nadpoloviční většinu, je jen otázkou času, než jejich vliv těžce dopadne na celou zemi a začne ji požírat.

Nad našimi hlavami se zablýskne a všichni pohlédnou vzhůru. U stropu skladiště se mezi krokvemi vytvořil malý obláček, v němž to jiskří. Zděšeně pohlédnu na Tierney a ona mi polekaný pohled oplatí. Její asraiské magické schopnosti neustále sílí a ona nad nimi ztrácí kontrolu. Opět.

Tierney pevně sevře víčka a zhluboka, přerývaně se nadechne. Obláček se pomalu začne rozpouštět, až se nakonec rozplyne úplně. Jules s Lukrécie si ji s hlubokým znepokojením prohlížejí, ale ona se na ně zatvrzele odmítá podívat.

„Gardneriáni vyvěšují svoje vlajky úplně všude,“ gestikuluje rukama ve vzduchu Bleddyn. Podívá se na mě a znechuceně se ušklíbne svými zelenými rty. „Mávají tím hnusným kusem hadru všude okolo a chovají se, jako by jim patřila celá Erthie.“

Před jejím vyčítavým pohledem se stáhnou do sebe, moc dobře si uvědomuju, že mám typicky černé gardneriánské vlasy a moje kůže se v přítomnosti skladiště nazelenale třpytí.

„Připojení Verpacie ke Gardnerii je otázkou několika dní,“ vyjekne Iris na Julesa úpěnlivě. „Už tu *nebudeme moci* dlouho zůstat, Julesi!“

Jules přikývne na souhlas. „Snažíme se dostat co nejvíce lidí na východ, ale musíme počkat několik dalších měsíců, až ustanou pouštní bouře a skončí zima. Teď by to bylo příliš nebezpečné.“ Jules se ji snaží všemožně uklidnit, vysvětluje, kdy nastane bezpečnější příležitost k útěku, a přestože Iris nesnáším, je mi jí opravdu líto.

Na letmou chvíli si s Yvanem pohlédneme do očí, ale on rychle odvrátí zrak a mně z toho opět píchne u srdce. Od té doby, co jsme osvobodili Nágu a zničili gardneriánskou vojenskou základnu, jeho postoj vůči mně citelně ochladl. A ještě více ochladl poté, co jsem se před pár dny totálně ztrapnila, když jsem ho našla s Iris ve stáji a dala mu své pocity otevřeně najevo.

Zatímco se Jules domlouvá s Fernyllii na zásobách potravin pro skupinku uprchlíků, já se zhluboka, přerývaně nadechnu a zatlačím tuto palčivou vzpomínku někam hluboko do své mysli. Instinktivně sevřu v ruce přívěšek ze sněžného dubu, který mi Lukas Grey poslal. I když se snažím od něj držet dál, Lukas je i nadále odhodlaný nechat se se mnou zasvětit, soudě podle jeho dárků a dopisů.

Přejeďu prstem reliéf přívěsku a v mysli spatřím uklidňující obraz bujného stromu se světlými listy. Cítím, jak mě ten přívěšek k sobě vábí, uklidňuje mě podobně jako bílá hůlka, kterou mi dala Sage.

Sevřu přívěšek pevněji v dlani a celým tělem mi projede chvějivá vlna energie, která mi okamžitě připomene varovná slova, jež Wynter pronesla ve chvíli, kdy jsem si přívěšek poprvé nasadila. Obě

dvě jsme ucítily nenápadnou sílu, která se v něm skrývá, sílu, která probouzí cosi hluboko ve mně, něco, co ještě nedokážu pojmenovat. Má v sobě žár hořícího plamene, sílu kořenů pradávného stromu a já jen těžko odolávám jeho pokušení.

S povzdechem přívěsek pustím a nenápadně se podívám na Yvana. Iris sedí vedle něj tak blízko, až se bradou téměř dotýká jeho ramene. Zachvátí mě nová vlna žárlivosti a já se ten pocit hořkosti snažím potlačit, ale jsem příliš vyčerpaná na to ho skrývat. Iris se k němu nakloní ještě o něco blíž a mě se začne zmocňovat spalující touha, její blondaté vlasy ve světle lampy září jako med a dopadají na jeho paži.

Asi se mi to jenom zdálo, Yvane? Že jsi mě tuhle v noci téměř políbil? Proč ses ode mě odtáhl?

Pozoruju Yvanovu krásnou, ostře řezanou tvář a snažím se najít odpověď, když vtom ke mně Iris otočí hlavu. Nenávistně přivře oči a já od nich odvrátím zrak. Tváře mi nepříjemně žhnou. Snažím se dát dohromady, ale když se podívám zpět, Iris se na mě ještě pořád mračí. Schválně mu něžně položí hlavu na rameno a ledabyly obtočí ruku okolo jeho paže.

Yvan nepřítomně pohlédne na Iris a pak jí konejšivě položí ruku na paži. Na tváři se jí rozhostí vítězoslavný úsměv a já ztěžka polknu, vyschne mi v krku a moje nálada klesne pod bod mrazu.

„Co víte o amnestii pro uprchlíky?“ zeptá se Tierney Lukrécie, zatímco Jules o něčem hovoří s Fernyllíi.

„Pracujeme na tom,“ odvětí Lukrécie. „Politická situace je momentálně... poněkud *složitá*. Amazky přijímají jen omezený počet uprchlíků, výlučně ženy, a to za předpokladu, že je vutrinky později přesunou na východ.“ Když zahlédne zoufalý výraz na tváři Tierney, rychle dodá: „Ale má to smysl. A ze strany Amazek je to vcelku odvážný počin.“ Pak její tvář ztuhne. „Lupínové, Keltové a Verpaciáni se snaží Gardneriány neprovokovat.“

„Takže, co teď budeme dělat?“ zeptá se Tierney naléhavě.

„Budeme dál pomáhat uprchlíkům, aby se dostali z Říše, která se k nim chová nepřátelsky,“ odpoví Jules. „Mimo dosah moci Gardneriánů a Alfsigerských.“ Opře se do židle, sundá si brýle a vytáhne z kapsy kapesník, aby je vyčistil. „Místní vutrinky by nám mohly pomoci. Jejich velitelce, Kam Vinové, není osud uprchlíků lhostejný.“

Tak tohle mě opravdu překvapilo, protože si pamatuju, jak tvrdě a arogantně se ke mně velitelka Vinová chovala během zkoušky s magickou hůlkou.

„Velitelka Vinová se ovšem snaží zachovávat křehkou rovnováhu,“ dodá Jules. „Z politického hlediska mají Noiové relativně dobré vztahy s Gardneriány. A nechtějí, aby jejich vlastní vutrinské bojovnice nechtěně vyprovokovaly válku.“

„Takže Noiové jdou na ruku Gardneriánům,“ odsekne znechuceně Tierney. „Stejně jako ostatní.“

Jules vrhne na Tierney znavený pohled. „Jdou, Tierney, samozřejmě, že jdou, ale velitelka Vinová si umí dát dvě a dvě dohromady. Ví moc dobře, že se Gardneriánům nedá ustupovat donekonečna, takže je naším potenciálním spojencem. Což je dobře, protože momentální situace se nejspíš výrazně zhorší.“

„Ale ona se už zhoršila,“ prohlásí neochvějně Tierney.

„Má pravdu,“ vstoupí do toho Yvan a rozhlédne se kolem. „Některí z gardneriánských vojenských učedníků začali kupírovat Urisky.“

Iris zbledne a Bleddyn zakleje něco v urištině.

„Za poslední dva dny došlo ke dvěma případům,“ konstatuje Yvan vážným hlasem. Znepokojeně se podívá na Fernyllii a Bleddyn. „Takže buďte opatrné a nikam nechodte samy.“

„Co je to kupírování?“ vyhrknu zmateně.

Bleddyn se na mě zamračí. „Gardneriáni nám odřezávají špičky uší jako zvířatům. A pak nám oholí vlasy. To je kupírování.“

Svatý Prastarý. Projede mnou vlna zděšení a zvedne se mi žaludek.

„Jednoho gardneriánského farmáře zde ve Verpacii napadly uriské dělnice,“ řekne mi Yvan, a když se mi podívá do očí, trochu ubere na tvrdosti, jako kdyby vycítil, jak moc to se mnou otrásl. „Gardneriáni se na Verpaciánské radě domáhají odplaty a to rozmýšlává davové násilí.“

„Slyšela jsem, co se dělo na té farmě,“ prohlásí Fernyllie s kamennou tvář. „Ten gardneriánský farmář své pracovníce nemilosrdně zneužíval. Bil je až do bezvědomí.“ Pak zaváhá a její obličej potemní. „A dělal jim ještě mnohem horší věci.“

„Babičko? Co se to děje?“

Všichni obrátí zrak k malé Fern, která právě proklouzla do místnosti. V náručí svírá svou oblíbenou hadrovou panenku Mínu,

panenku, kterou jí s láskou ušila její babička Fernyllie. Mína má narůžovělou kůži, růžové copánky a velká špičatá ouška, tak jako Fern.

Modlím se, aby nezaslechla nic z těch hrůz, o nichž jsme hovořili, ale její velké vystrašené oči prozrazují, že nejspíš slyšela víc než dost.

Fernyllie mlaskne a přikročí k vnučce. S námahou se sehne k Fern, vezme ji do náruče a něco jí něžně šeptá v urisštině.

Olilly plaše proklouzne za Fern. Urisšské děvče s levandulovou kůží nám všem vykouzlí váhavý úsměv na tváři.

„Běž teď s Olilly,“ pobídne ji Fernyllie uklidňujícím tónem. „Za chvíli za tebou přijdu a budu ti vyprávět pohádku, *šašonin*.“

Fern se od babičky dostane ještě jednoho objetí a polibku a pak už se za ní a za Olilly zabouchnou dřevěné dveře skladiště.

Na moment se rozhostí hrobové ticho.

„Musíš Fern lépe skrývat,“ řekne Yvan Fernyllii a varovně se na ni podívá. „Mnohem lépe.“

Otrěsu se hrůzou. Představa, že by se malé Fern někdo zmocnil, odstříhl její růžové copánky a odřezal špičky uší, je tak příšerná, že na to ani nechci pomyslet. Ještě před pár měsíci bych nevěřila, že na světě může existovat taková krutá hrozba.

Teď už to vím a dělá se mi z toho zle.

„A mám ještě jednu děsivou informaci.“ Jules se otočí k Tierney a ke mně. „Povinná věková hranice pro zasvěcení byla snížena na šestnáct let. Všechny Gardneriány nad šestnáct let, kteří nebudou zasvěceni do pěti měsíců, nechá ze své moci zasvětit Magická rada.“

Krátce pohlédnu na své ruce, nehty mám ulámané a kůži pokrytou modrozelenými skvrnami od léčivých bylinek, ale díky bohu na nich nemám žádné vzory. *Bohužel ne na dlouho.*

Při představě, jak se mi kolem rukou během zasvěcení ovíjí černé vzory a navždy mě svazují s někým, koho sotva znám, se otrěsu hrůzou. Teta Vyvian mi v posledních týdnech začala posílat výhružné dopisy, v nichž zdůrazňovala, že může omezit výdaje na drahou lékařskou péči o mého nemocného strýčka, pokud se okamžitě nenechám zasvětit s Lukase Greyem.

Hrůza mě obchází, jen když na to pomyslím, a zmocňuje se mě rostoucí zoufalství. S kým jiným bych se měla nechat zasvětit, když ne s Lukase? Možná že se nebudu moci vyhnout zasvěcení, ani když se odmítnu vrátit do Valgardu a zůstanu zde ve Verpacii.

Gardneriánský vliv je dostatečně silný na to, aby tu moje teta dokázala prosadit nové nařízení ohledně zasvěcení.

Tierney úzkostí ztuhne tvář. Hrozba povinného zasvěcení, jemuž z Vogelova rozkazu předchází zkouška s kovy, ji vyděsila. Nejenže by tahle zkouška odhalila, kým skutečně je, ale mohla by ji i zabít.

„Vyjednáváme s Lupíny i s vutrinkami, abychom tebe, tvoji rodinu a ostatní skryté fae dostali ze země,“ řekne Lukrécie Tierney, zatímco Jules rozloží mapu Verpacie na stůl a nakloní se nad ní, aby si mohl přečíst ručně psané poznámky.

Únikové cesty pro Urisky, Smaragdalfary a všechny s faeskou krví, kteří prchají na východ.

„Pověz Rafemu a lupínským dvojčatům, aby se za mnou stavili, Elloren,“ řekne Jules, když zvedne oči od mapy. „Potřebujeme sto-paře, kteří by našli nové únikové cesty pro uprchlíky. Verpaciánská armáda uzavřela většinu severních stezek.“

Přikývnu, protože mi dělá radost, jak se moje rodina a přátelé zapojují do hnutí odporu. Můj bratr Trystan se také nadšeně přidal, tajně vyrábí zbraně pro uprchlíky a jejich převaděče.

Všichni v místnosti o tom všem vědí.

Ale Iris a Bleddyn nemají ani ponětí, kdo skutečně stojí za zničením nedaleké gardneriánské vojenské základny a krádeží nezlomené dračice.

O selkii ukryté v mém pokoji vědí z přítomných jen Tierney a Yvan.

„Budeme také potřebovat pomoc od tebe a Tierney,“ vloží se do toho Lukrécie a otočí se k nám dvěma. „Mezi uprchlíky, kteří přicházejí do Verpacie, propukla velká epidemie červené chřipky, zejména u dětí.“

„A Verpaciánská rada místo toho, aby projevila alespoň nějaké známky soucitu,“ skočí jí do řeči Jules znechuceně, „využívá jejich nemoc jako záminku, aby mohla sebrat každého, kdo je zde bez pracovního povolení, takže uprchlíci nemohou vyhledat pomoc u lékařů a apatykářů.“

Odhodlaně se na sebe s Tierney podíváme, ale neděláme si iluze, že to pro nás bude snadné. *Norfurová* tinktura je drahá a náročná na výrobu, navíc ingredience se těžko shání. Ale jen my dvě z naší malé povstalecké buňky ji dokážeme vyrobit.

„Ten lék vyrobíme,“ slibuje Tierney a v jejím hlase zaznívá rebelství.

„Děkuji,“ odpoví Jules s vděčností a pak se obrátí ke mně. „A Elloren, řekni Trystanovi, že jsme našli někoho, kdo ho může naučit bojová kouzla. Jmenuje se Mavrik Glass. Je hlavním mistrem výcviku s magickými hůlkami na základně čtvrté divize, ale přešel na naši stranu. Zanedbává výcvik gardneriánských vojáků a nejlepší kouzla si nechává pro naše lidi. Tajně magicky poškozují hůlky Magické gardy.“

Projede mnou vlna zděšení. Tohle mu mohlo snadno procházet pod vedením Damiona Banea, ale základna teď má nového velitele. A Lukase Greye neošálí.

„Řekněte mu, že nesmí s výcvikem vojáků polevovat,“ naléhám. „A musí přestat s poškozováním hůlek.“

Yvan se na mě překvapeně podívá a ostatní na mě podezřívavě hledí. „Proč?“ zeptá se Jules.

Pohlédnu Julesovi zpráma do očí. „Protože Lukas to pozná.“

Zavrtí hlavou. „Damion na to nikdy nepřišel...“

„On možná ne,“ skočím mu prudce do řeči, „ale Lukas *určitě* ano.“

Iris nesouhlasně našpulí rty. Krátce pohlédne na Julese. „Takže teď nám rozdává rozkazy *ona*?“

Pozvednu ruce na svoji obranu. „V tomhle mi můžete věřit.“

„Věřit *ti*?“ opáčí Iris kousavě.

„Pořád ještě jsi v kontaktu s Lukasem Greym?“ Bleddyn mě probodává pohledem.

Polknu na sucho. Lukasův přívěsek mi pulsuje pod tunikou, vábí mě k sobě a na krku ucítím nepříjemnou horkost. „Přátelíme se a toho by se dalo využít v náš prospěch.“

Yvan na mě vrhne nevraživý pohled a já přísahám, že mezi námi ve vzduchu proběhla tepelná vlna. Sevře rty do pevné, vyčítavé linky, až mě z toho silně píchne u srdce.

Jules a Lukrécie se najednou zatváří vypočítavě a chladně si mě změří pohledem, jako kdyby mě najedou spatřili v novém světle.

Iris se zničehonic postaví a dramaticky gestikuluje mým směrem. „Neměla by tu být!“ vykřikne. „Neměli bychom spolupracovat s žádnými Gardneriány. Nebo Alfsigerskými.“

Naježím se vzteky, ale Lukrécie se na Iris dívá s takovým klidem, jako by se jí to vůbec netýkalo. Víím, že Iris nechce spolupracovat

ani s Gardneriánkou Lukrécie, ale nemá na výběr, protože Lukrécie je jednou z našich vůdkyň.

Tierney vrhne na Iris jedovatý pohled. „Vím, odkud pocházíš, Iris, vážně, ale to, co navrhuješ, by vystavilo celou moji gardneriánskou rodinu velkému nebezpečí.“

Iris na Tierney nereaguje a s nenávistí v očích na mě znovu zaútočí. „Chystáš se přivést Lukase Greye, aby nám znovu vyhrožoval? Vyhrožoval malé Fern?“

Vzpomenu si, jak Lukas zastrašoval Fernylliinou vnučku, a na jednu se nemohu Iris ani podívat do očí. Ani Fernyllii. Především Fernyllii ne.

„Ne,“ odpovím a můj hlas se chvěje studem. „Samozřejmě že ne...“

„A proč se obléká stejně jako my?“ dotírá Iris na Julese.

Nervózně se ošiju ve své tmavě hnědé tunice a suknicí, kterou mám z domova. Začala jsem tento prostý oděv opět nosit na práci v kuchyni, abych si šetřila luxusní hedvábí od tety Vyvian do vyučování a na zvláštní příležitosti.

„Iris, Elloren je jednou z nás,“ řekne Jules tvrdě. „Víš, co si o tom myslím.“

Iris se na mě nenávistně podívá. „Nejsi jednou z nás. *A nikdy nebudeš*. Jen na sebe chceš upoutat pozornost. A tím *nás* všechny vystavuješ nebezpečí.“

Yvan jí položí ruku na paži. „Je na naší straně, Iris.“

„Ne, Yvane. *Mýlíš se*.“ Vytrhne se mu a probodává mě pohledem, jako kdyby mi dokázala vidět přímo do duše a zahlédnout tam temnou sílu mé babičky. „Zapomínáš, kým je,“ prohlásí Iris s tichou předtuchou, až mi z toho přejede mráz po zádech. „Zapomínáš na to, z jaké pochází rodiny. Je *nebezpečná*.“

Pak Iris vstane a vyběhne z místnosti. Bleddyn na mě vrhne nepřátelský pohled a rychle ji následuje.

Zdrceně pohlédnu na Yvana a zjistím, že na mě upřeně zírá, otevřeně a vášnivě. Celá místnost kolem nás na kratičkou chvíli zmizí a já ucítím závan toho, co snad ke mně kdysi cítil.

Ale pak je veškerá otevřenost najednou pryč, jako kdyby mezi námi vyrostla zeď. Ještě jednou se na mě smutně podívá a pak vstane a odejde z místnosti za Iris a Bleddyn.

„Elloren, mohu si s tebou na chvíli promluvit?“ zeptá se Lukrécie, zatímco se všichni ostatní trousí ven ze skladiště. Tierney se na mě chvíli zvědavě zadívá a pak mi navrhně, že se setkáme v apatykářské laboratoři. Přikývnu, a když odejde, Lukrécie za ní tiše zavře dveře.

Lukrécie se otočí a pozorně si mě prohlíží přes brýle se zlatými obroučkami. „Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale tvoje spojení s Lukase Greyem pro nás může být důležité,“ řekne.

Při zmínce o Lukasovi ucítím nepříjemné napětí v celém těle.

„Zdá se, že v Magické gardě zastává umírněný postoj,“ vysvětluje Lukrécie. „Možná se nám podaří ovlivnit jeho názor.“

Překvapeně se na ni podívám, tato nová informace mě poněkud zaskočila. Lukrécie si toho povšimne a rychle přispěchá s varováním. „I kdyby se stal naším spojencem, dávej si na něho pozor, Elloren. Není radno si s ním zahrávat. Pozorně jsme jej sledovali a už několikrát byl důrazně pokárán za to, že odmítl prosazovat některá z Vogelových nových náboženských nařízení.“

„Jak je možné, že mu to u Vogela prochází?“ zeptám se.

„Vogelovi jde o moc. Chce mít moc Lukase Greye na své straně. Takže přehlíží jeho neposlušnost. Alespoň prozatím.“

Vycítím, o co se mě chystá požádat, a tak zlehka poodstoupím a obezřetně se na ni podívám.

„Dala jsi jasně najevo, že se s ním nehodláš zsvětít,“ pokračuje Lukrécie naléhavým hlasem. „Ale... možná o tom prozatím nemusí vědět. Rozumíš?“

Zamyslím se nad tím a lehce přikývnu.

„Pokud Verpacie padne do rukou Gardneriánů,“ řekne, „Lukas Grey dostane na starosti ochranu hranic. Musíš zjistit, jak se to má s jeho loajalitou... a zda by ho bylo možné přesvědčit, aby se rozešel s Gardneriány.“

Ohromeně vyvalím oči. „Opravdu si myslíte, že by to bylo možné?“

„Ano,“ odvěti a v očích se jí spiklenecky zaleskne.

Pak se ale na povrch vynoří obava, a já nejprve váhám, zda se s ní Lukrécii svěřit. „Mám zvláštní nutkání být k Lukasovi upřímná,“ přiznám se nakonec. „Nedokážu si to vysvětlit, ale ten pocit je... někdy až odzbrojující. Měla byste o tom vědět.“

Lukrécie o tom chvíli přemýšlí. „Vy dva musíte mít silné napojení na zemský element,“ poznamená.

„Ale já nejsem napojená vůbec na nic,“ odvětim hořce. „Jsem na první magické úrovni.“

Zavrtí hlavou. „To, že nemůžeš využívat svou vnitřní sílu, ještě neznamená, že je tvé propojení s magickými živly slabé. Úroveň magických schopností vypovídá pouze o schopnosti používat magickou hůlku. To se nikdy nezmění. Ale síla, která se skrývá v tvém vnitřním propojení s živly, se může časem prohloubit.“

Propojení s magickými živly, které proudí tělem každého Gardneriána, se během dospívání zesiluje. Toto propojení pro mě bylo vždy záhadou. Každý mág má jinou kombinaci zemského, vodního, vzdušného, ohnivého a světelného elementu, které proudí jeho tělem, a od té doby, co nosím na krku přívěsek ze sněžného dubu, je postupně také začínám vnímat. Uchopím ho do dlaně a tělem mi projede zneklidňující vlna energie.

„Dokážete vnímat své napojení na magické živly?“ zeptám se jakoby mimochodem. Víím, že Lukrécie je vodní mágyně čtvrté magické úrovně, ale jakožto žena nemá na svých hedvábných gardneriánských šatech žádné stříbrné proužky.

„Neustále,“ odpoví. „Někdy mám pocit, že mnou proudí oceány energie, jindy je to jen jako zurčení potůčků. Ale ostatní živly v sobě moc nevnímám.“ Tázavě svraští obočí. „Máš silné sklony k zemskému živlu?“

Přikývnu. „Přitahuje mě dřevo. A... když se ho dotknu, dokážu říct, jak vypadal strom, z něhož pochází.“

Vzpomenu si na obraz temného stromu, který mnou prorůstal, když jsem se s Lukaseím líbala. „Když jsem s Lukaseím, dokážu vycítit, že má také silné propojení se zemským živlem,“ přiznám. „A... mám dojem, že nějakým způsobem posiluje i to moje.“

„Co víš o skutečném původu Gardneriánů?“ zeptá se mě Lukrécie opatrně.

„Profesor Kristian mi řekl, že Gardneriáni jsou smíšená rasa,“ odpovím odvázně. „Rozhodně nejsme *čistá rasa*, ať už naši kněží říkají cokoliv. Máme v sobě krev dryád a Keltů.“

Souhlasně přikývne a v reakci na mé bezostyšné rouhání sešpulí rty. „Greyovi, stejně jako tvoje rodina, pocházejí z obzvláště mocné

linie dryád. A pro ně je typické silné propojení se zemským živlem. Mocné dryády si nemohou navzájem lhát.“

„Tak to představuje poměrně závažný problém, nemyslíte?“

Lukrécie vypadá zamyšleně. „Možná by ses mohla zaměřit na to, co se ti na Lukasovi líbí. Třeba to pomůže překonat tvé nutkání a podaří se ti ho získat.“

Návrh, který padl, je sice nevyřčený, ale není o něm sebemenších pochyb, a když si vzpomenu na Lukasovy svůdné polibky a omamnou přitažlivost jeho magie proudící skrze mě, začnu se červenat. Okamžitě pocítím vnitřní konflikt. Jak se mohu pokoušet získat Lukase, když chovám tak silné city k Yvanovi?

Ale ty mít Yvana nemůžeš, připomenu si krutou pravdu a okamžitě se mi vybaví, jak objímal Iris. Drž se Lukase. Pro dobro všech.

„No tak dobře,“ vydechnu. Prsty přejedu po přívěsku ze sněžného dubu a moje tělo okamžitě zaplaví pulsující tepelná vlna. „Zůstanu s Lukaselem v kontaktu.“

VÝNOS MAGICKÉ RADY

#156

KAŽDÝ, KDO PŘEKROČÍ HRANICI
SVATÉ ŘÍŠE MÁGŮ NÁRODA
GARDNERIÁNŮ, A TO V OBOU
SMĚRECH, MUSÍ BÝT NEPRODLENĚ
PODROBEN ZKOUŠCE SE ŽELEZEM.

OPĚTOVNÉ SHLEDÁNÍ

Ostré sluneční paprsky se odrážejí od tenkého sněhového poprašku a zraňují mé oči.

Stojím ve Verpaxu na ulici, hledím do dálky přes mumraj koní a chodců až k mlynářově krámku, a pak ještě dál až k horizontu, a s každým výdechem vypouštím do vzduchu obláčky páry. Zasněžené vrcholky dlouhého Jižního hřbetu protínají mraky jako rozeklané dýky.

Zaplaví mě pocit naprosté rezignace. Politická situace je skutečně mizerná, ale Hřbet se uprostřed toho všeho klidně tyčí dál v celé své úchvatné kráse. Je tak nádherný, až to bolí.

Položím těžkou krabici s léky do křupavého sněhu, opřu se zády o strom a prohlížím si třpytivě bílé vrcholky na obzoru. Statný strom za mnou mě uklidňuje, zhluboka se nadechnu a položím ruku na jeho hrubou, rozpraskanou kůru. Okamžitě se mi vybaví jilm čínský s lesklými listy uprostřed léta. Druhou rukou se nevědomky dotknu svého přívěsku ze sněžného dubu.

Překvapeně vytřeštím oči, celým mým tělem prostupuje opojný příval energie, až ke konečkům prstů u nohou. Zhluboka se nadechnu a snažím se soustředit na rozvětvenou síť energetických drah, kterými ve mně proudí zemský živel. Tentokrát ale pocítím ještě něco jiného, příjemně hřejivé brnění, které prostupuje celým mým tělem.

Oheň.

Na stromě za zády ucítím pohyb, něco jako vlnku na hladině jezera, a krátký záchvěv strachu ze stromu mě náhle znervózní. Po-odstoupím od stromu, nechápavě se na něj zadívám a pustím přívěsek.

Co to bylo?

Nějací muži na sebe přátelsky pokřikují a jejich hlasy vrátí mou pozornost zpět na ulici. Dva verpacíánští mlynářští tovaryši s blondatými vlasy nakládají pytle s obilím na široký povoz a v chladném vzduchu se jim kouří od úst. Oba dva mají bílé Vogelovy pásky na rukávu a já se při pohledu na ně zamračím. Od té doby, co Gardneriáni ovládli Verpacíánskou vládní radu, mnozí negardneriáni začali

také navenek projevovat Vogelovi podporu ve snaze naklonit si čím dál rozpínavější gardneriánskou většinu. Nikdo nechce být na ráně.

Početná skupinka gardneriánských vojáků žoviálně rozpráví opodál, také oni mají do jednoho bílé pásky. Nakládaný povoz má stejnou barvu jako tuniky vojáků, nejtemnější čern, na níž se skví stříbrná erthijská koule. Přejedu pohledem řady krámků, gardneriánské vlajky teď visí na každé výkladní skříni, ať už obchod patří Gardneriánům či nikoliv.

Když pozoruju vojáky, moje tvář potemní. Marcus Vogel již dokončil masivní restrukturalizaci naší Magické gardy a značná část vojáků čtvrté divize se vrátila, aby obnovila nedalekou vojenskou základnu pod vedením Lukase Greye. Verpax je nejbližším obchodním centrem jejich základny, a proto viditelně narostl počet vojáků ve městě.

Gardneriánští vojáci na mě působí jako cizí invazní jednotky, pohybují se všude po ulicích ve svých elegantních, nažehlených uniformách s nablýskanými meči a magickými hůlkami volně u pasu. A všude kolem nich vlají v divokém větru zlověstná oznámení o hledaných osobách, která mi neustále připomínají, že já a moji přátelé jsme i nadále v jejich hledáčku za škodu, kterou jsme způsobili gardneriánské armádě.

Cívím na vojáky a nervózně si koušu ret.

Vzpomenu si, jak mi Yvan vyprávěl, že gardneriánští vojáci během Říšské války pouštěli na Kelty draky. Vojáci vyhlazovali celé vesnice, vypalovali je až k základům. Pozoruju černovlasé mladíky s hranatými čelistmi a samolibým výrazem na tváři a nemám nejmenších pochyb o tom, že by udělali cokoli, co dostanou rozkazem.

Nezastavili by se před ničím.

Chmurné myšlenky náhle přeruší nečekaný dotek horkých rtů na mém krku. Vyděšeně uskočím, a když se otočím, srdce mi bije jako o závod, jak jsem rozčilená.

Jakmile zjistím, kdo za mnou stojí, prudce se nadechnu.

Lukas Grey.

V celé své černovlasé, zelenooké vojenské kráse.

Žádná vzpomínka se nevyrovná originálu.

Stojí tam a usmívá se od ucha k uchu, ďábelsky pohledný, s tmavým kabátem ledabyly přehozeným přes rameno. Jeho uniformu

lemuje pět stříbrných proužků mága páté úrovně a ještě jeden širší navíc, pro velitele divize. Magiclou hůlku má volně zastrčenou v pochvě a na hrudi se mu skví připnutá dračí insignie čtvrté divize.

„Nemůžeš se ke mně takhle připlížit,“ protestuju bez dechu. Jeho nečekaná přítomnost a způsob, jakým se na mě usmívá, mě vyvádějí z míry.

Se smíchem se opře o strom a pobaveně si mě změří pohledem. Podívám se na sebe a hned mi dojde, že hodnotí můj keltský pracovní oděv, přes nějž mám volně přehozený vlněný kabát.

„Zajímavý ohoz,“ řekne a zazubí se. „Ale máš to marné.“ Nakloní se ke mně. „Stejně pořád vypadáš jako tvoje babička.“

Mám téměř magnetické nutkání být k němu upřímná, a tak jen trpce prohodím: „S ní to nesouvisí. Necítím se dobře v šatech, které vyráběly urisské *otrokyně*.“

„Máš možnost si nechat ušít šaty u verpacíánské krejčovce,“ namítne klidně s šelmovským zábleskem v očích. „*Pěkné šaty*.“

Rytmus mého zrádného srdce reaguje na jeho svůdný hlas i blízkost a ještě se zrychlí. Pohlédnu stranou, neboť v jeho přítomnosti jen těžko dokážu uvažovat racionálně.

Nevíš, na čí straně stojí, Elloren. Bud' opatrná.

Lukas natáhne ruku a prstem mi nadzvedne řetízek s přívěskem ze sněžného dubu. Zatímco jemně vytahuje přívěsek zpoza mé tuniky, nervózně polknu.

„Ty ho nosíš,“ spokojeně zavrčí a přejíždí prsty po řetízku. Jeho dotek ve mně vyvolává příjemné brnění. Instinktivně uchopím přívěsek do ruky a amorfní horkost se rázem sleje do jemných ohnivých žilek, které mnou prorůstají.

Vykulím oči. „Co je to za přívěsek, Lukasi?“ Ohnivý proud mi znovu projede tělem. „Když se ho dotknu... něco se ve mně probouzí. Něco, co jsem nikdy předtím nepocítila.“

„Dřevo sněžného dubu posiluje magiclou sílu,“ odpoví Lukas a na tváři vykouzlí pomalý, vláčný úsměv. „Proto jsem ti ho dal. Probouzí k životu energetické dráhy.“

Náhly poryv energie mě přiměje k prudkému, přerušovanému nádechu a Lukas se usměje ještě o malinko víc. „Tvoje energetické dráhy sílí, Elloren. Co jsi cítila?“

Pevně sevřu přívěsek v ruce, polknu a soustředím se. „Zemské dráhy... jsou jako rozvětvená síť vedoucí celým mým tělem. Už si je uvědomuju několik dnů. Ale teprve dnes, právě teď... mám pocit, že jimi proudí oheň.“

Lukas mě něžně vezme za ruku a spojí naše dlaně. Rozvětřující se energetické dráhy ve mně začnou žhnout, jako by je někdo rozsvítil.

„A teď?“ zeptá se Lukas.

„Ještě to zesílilo,“ žasnu bez dechu. „Cítím ještě intenzivnější oheň.“

Lukas se usměje. „Je to příjemné?“

Přikývnu, aniž bych chtěla, a moji energetickou síť zažehne další tepelná vlna. „Jsi jako ten přívěsek,“ vydechnu obdivně.

„Ano, máš pravdu,“ řekne a v jeho pohledu je něco temně svůdného. „Myslím, že jsme si navzájem.“

Srdce mi divoce bije, vytrhnu ruku z jeho sevření, pustím přívěsek a snažím se znovu nabýt rovnováhu. „Takže... mám nejspíš silné propojení se zemským a ohnivým živlem.“

„Ano, určitě. Časem možná vycítíš i ostatní dráhy.“

Zvědavě se na něj podívám. „A jaké dráhy cítíš ty?“

Sešpulí rty do podmanivého úsměvu. „Myslím, že to víš.“

Horkost mi poleje tváře. *Ano, vím. Z toho, jak jsme se líbali.* „Především zemské a ohnivé.“

Lukas přikývne.

„Tak jako já.“

„Ano, tak jako ty.“

V hlavě mi víří spousta myšlenek, teď už chápu, proč je pro mě zároveň záhadou, a zároveň je mi tak neskutečně povědomý.

Dokonale se k sobě hodíme, naše energetické dráhy jsou naprosto stejné.

Možnost, že není spřažený s Vogelem, je najednou stejně zneklidňující jako možnost, že spřažený je.

Z divokých myšlenek mě vytrhnou mužské hlasy a já opět pohlednu na ulici. Vojenský povoz se rozjíždí a odhalí nápis načmáraný na zdi mezi dvěma obchody. Vnitřně se od toho, co před sebou vidím, odtahuju, ale všechny problémy světa na mě dopadnou v celé své váze. Na stěně je velkými černými písmeny napsán citát z naší posvátné knihy.

Při pohledu na ta slova sebou trhnu, podobné nápisy se v posledních dnech objevují na budovách čím dál častěji.

„Tebe to neděsí?“ vyhrknu a rozrušeně gestikuluju směrem k nápisu.

Lukas se soustředěně zadívá na zeď a pak se s vážnou tváří otočí ke mně. „Ano, děsí,“ odvětví, jako kdyby si u mě chtěl napravit reputaci. „Nesouhlasím s náboženským šílenstvím, které zachvátilo náš lid, jestli ti jde o tohle, Elloren.“

„To jsem ráda, Lukasi,“ odpovím a pohlédnu mu zpríma do očí. „Myslím, že v opačném případě bych tě asi nedokázala vystát.“

Pak ale dostanu nápad. Jestliže mi nedokáže lhát a já nemohu lhát jemu, tak bude celkem jednoduché zjistit, na čí straně stojí.

„Co si myslíš o Vogelovi?“ zeptám se vyzývavě.

Lukas se zatváří rezervovaně. „Elloren, jsem v armádě. Magické rady a Nejvyšší mágové se mohou střídat. My si svou vládu nevybíráme, naším úkolem je bránit Říši mágů.“

Krátce si pohlédneme do očí, napětí mezi námi by se dalo krájet. Vzájemné odcizení.

S hořkostí seznávám, že si sice nedokážeme vzájemně lhát, ale můžeme před sebou mít tajemství.

Lukas zvedne obočí, jako by ze mě vycítil lehkou nejistotu, a pozorně se na mě zadívá. „Měla jsi špatný den?“

Zatvářím se deprimovaně a on pobaveně zkroutí koutky úst. „Mohl bych ti zlepšit náladu!“ Drobný úšklebek na jeho tváři vystřídá oslnivý široký úsměv.

Ach, Svatý Prastarý.

Ne, ne, ne, zapřisahám se. Koukají z něj jen potíže. Nesmíš se jím nechat úplně unést.

Zamračím se na něj a krátce sjeďu pohledem jeho nový velitelský proužek na rukávu. „Jak pokračují přípravy na ovládnutí světa?“

Lukas se uchechtne a rozhlédne po ulici plné lidí. „Hnutí odporu tentokrát skutečně zabodovalo. Nejenže mu naši vojáci dovolili zničit půlku základny čtvrté divize, ale nechali si též ukrást nezlomeného armádního draka přímo před nosem. Nikdo se ani neobtěžoval postavit strážce.“ Usměje se s predátorským zábleskem v očích. „Ale to nevádí. Naše organizace je možná trochu chaotická a lajdácká,

ale stejně nakonec vyhrájeme. A pátrání po ztraceném drakovi nám poskytne alespoň krátké zpestření, nemyslíš?“

Jeho potutelný, vychytralý pohled ve mně vyvolává vlnu úzkosti. „Takže pro tebe je to jen hra?“

Lukas přivře oči. „Nejsi tak trochu cynická?“

„Jsem. A tvůj pokřivený pohled na svět mě vytáčí do ruda.“

Jedním ladným pohybem mě uchopí kolem pasu a přitáhne k sobě.

„Chyběl jsem ti?“ Cítím jeho horký dech na tváři. „Ty jsi mi rozhodně chyběla.“

Voní... jako hluboký les. Nyní už dokážu vnímat sílu, která mu pulzuje pod kůží, a moje zemské dráhy na ni intenzivně reagují. Jeho blízkost je svůdně příjemná jako dotek dřeva.

„No tak!“ Lukasovy rty se zlehka dotknou mého ucha. „To ani nepolíbíš navrátilivšího se bojovníka?“

Moje zemské dráhy vyrazí směrem k jeho a pulzují žárem. „Jsi metlou celé Erthie!“ Snažím se obrnit proti přitažlivé tendenci našich živlů, ale slova mi uvíznou v krku, když mi pomalu přejíždí rty po krku. Jeho ruce mi proklouznou pod kabát a obtočí se mi kolem pasu.

„Kdopak v tobě probudil ten podvratný živel?“ Jeho hlas je hedvábný, rty se dotýká mé kůže.

„Proč o mě usiluješ, Lukasi?“ zeptám se tiše, aniž bych odpověděla na jeho otázku, a vnímám, jak mě dotek jeho magie vzrušuje.

Cítím jeho úsměv na šíji. „Protože jsi krásná. A neodolatelně přitažlivá. Tvoje energetické dráhy se dokonale doplňují s mými... je to až příliš lákavé.“

Zaboří mi své dlouhé prsty do vlasů, jeho žár mnou prostupuje a zažehuje mé probouzející se ohnivé dráhy. Vím, že bych měla být silnější a neměla bych tak snadno propadat jeho kouzlu. Ale v mysli mi vyvstane temná vzpomínka, kvůli níž jsem ochotna pokušení riskovat.

Měla by sis svůj vztah s Lukasem udržet. Pro bezpečí nás všech. A získat ho na naši stranu.

Proto když se ke mně Lukas nakloní, aby mě políbil, nechám své rty měkce přilnout k jeho jako horký med. Zavřu oči a poddám se jeho svůdnému polibku, naše energetické dráhy žhnou ve vzájemném objetí, jeho temné větve mě hladí, vyrůstají z nich drobné lístky.

Přestane mě líbat a škádlivě přejede rty až k mému uchu. „Slíbila jsi, že se mnou půjdeš tento víkend o svátku Yule na ples.“

„Jistě,“ souhlasím, možná trochu moc ukvapeně. Nakloním k němu hlavu, bláhově toužím po dalším polibku, toužím cítit, jak se rozvětjuje jeho strom. A jeho oheň.

Lukas mě uvolní ze svého sevření a se samolibým výrazem po-
odstoupí stranou. „Přijdu si pro tebe v šest hodin.“

Ze smyslného opojení mě náhle probere záchvat paniky. *Marina*. Dokud se schovává v Severní věži, Lukas se k ní nesmí ani přiblížit.

„Ne, nechod' pro mě...“ Snažím se rychle najít nějaký přesvědčivý důvod, ale slova mi váznou v krku. Je to marné. Ať se snažím, jak se snažím, nedokážu mu lhát.

Lukas pozvedne obočí a ušklíbne se. „Tak dobře, setkáme se až na plese. Najdeš mě tam.“

Svraštím čelo. „Obávám se, že jsi nepřehlédnutelný.“

Zasměje se. „To ty taky, Elloren. Ty taky.“

„Možná, že si na sebe vezmu tuhle tuniku,“ vyhrožuju v náhlém návalu rebelství.

Lukas si mě přeměří od hlavy až k patě, až se rozechvěju. „Je mi úplně jedno, co budeš mít na sobě,“ odtuší uličnický. Pak se otočí a odkrácí pryč.

Ach, Svatý Prastarý, jenž jsi na nebesích.

Jak jen mám při všem, co je mi svaté, v jeho přítomnosti zachovat chladnou hlavu?

VÝNOS MAGICKÉ RADY

#160

KAŽDÝ, KDO CHCE VE SVATÉ
ŘÍŠÍ NÁRODA MÁGŮ VSTOUPIT
DO GILDY, MUSÍ SE PODROBIT
ZKOUŠCE SE ŽELEZEM.

KVĚTY ŽELEZNÉHO STROMU

„Elloren, doufám, že neplánuješ jít na ples o svátku Yule?“

Hlavní učednice Gesine Baneová na mě pobaveně zavolá z prvních řad v apatykářské laboratoři, ale v jejím hlase cítím varovný podtón.

„Neměla jsem to v úmyslu,“ odvětim vyhyčbavě ze zadní části místnosti s trochou hořkosti. Víím moc dobře, že cokoliv před ní řeknu, vyžvaní své sestřenici Fallon Baneové, a ta se při představě, že jdu někam s Lukase, může zbláznit.

„Hm,“ řekne a zvedne hlavu od stohů laboratorních testů, které opravuje. S předstíranou lítostí sešpulí rty. „Vypadá to, že Lukas Grey o tebe úplně ztratil zájem. Jaká škoda.“ V očích se jí zlomyslně zaleskne. „Prý za tebou ani jednou nepřišel.“

„Ano, je to tak,“ odpovím, ale uvnitř se výborně bavím. „Strašně mi chyběl.“

Představa, jak se asi Gesine Baneová bude tvářit, až dorazím na ples s Lukase Greyem, mě zbaví posledních pochyb o tom, zda tam skutečně přijít. Krátký pocit vítězství rychle pomine, když za jejím stolem spatřím viset ohromnou gardneriánskou vlajku.

Moji gardneriánští spolužáci mají vlaječky připíchnuté na svých tunikách i brašnách a všichni ve třídě nosí Vogelovu bílou pásku na rukávu. Já i Tierney bychom ten hnusný kus látky nejraději strhly z ruky, polily ho kyselinou chloristou, škrty křesadlem a sledovaly, jak se promění v modrou ohnivou kouli.

Jako kdyby Vogelovy bílé pásky nestačily, pozvánky na ples zdobené květy železného stromu visí snad na každé univerzitní zdi. Svátek Yule tentokrát připadá na stejný den jako slavnost květů železného stromu a je otevřeně prezentován jako příležitost projevit patriotické zanícení a mocenskou převahu, kterou jsme v Říši získali.

Je mi z toho všeho špatně.

Celá rozrušená se snažím soustředit na práci v laboratoři... destilaci esence z květů železného stromu. Je to ingredience s širokou škálou použití, ale já i Tierney cítíme ke květům odpor. Práce s nimi

je náročná a komplikovaná, jejich destilace bez použití magické hůlky je téměř neproveditelná.

Což znamená, že Tierney a já se s nimi budeme muset mořit o několik hodin déle než zbytek našich namyšlených spolužaček.

Rozhlédnu se po třídě a zjišťuju, že ostatní studentky už mají koncové nádoby naplněné tmavě azurovou tekutinou a Gesine začala procházet mezi stoly, aby zkontrolovala, jak jsme na tom. Vždy namíří magickou hůlku na konečný produkt v nádobě na stole, a pokud experiment proběhl správně, destilovaný roztok se krátce zbarví do modrofialova.

„Musíme si pospíšet,“ povídá Tierney zoufale při pohledu na světle modrou tekutinu v naší nádobě. „Bude tu každou chvíli.“

Jsem také zoufalá. Pokud Fallonině prohnané sestřenici neukážeme nic lepšího, využije to jako záminku, aby nám mohla napařit práci navíc, takže budeme ještě víc pozadu a naše naděje na úspěšné zakončení tohoto předmětu se rozplyne v prach.

Předmětu, který musím v rámci studia povinně absolvovat.

„Používají při destilaci magii, aby urychlily reakci,“ zašeptá Tierney chraplavým hlasem.

„Já vím,“ odvětim taktéž rozhořčeně. „Vodní a ohňovou...“

„Počkej.“ Tierney vyvalí oči, jako by ji právě něco napadlo. Její zrak spočine na mém přívěsku ze sněžného dubu. Obezřetně pohlédne na Gesine, která je už jen pár stolů od nás. „Polož ruku na nádobu s konečným produktem,“ zašeptá, „a vezmi do ruky ten tvůj přívěsek. Pokud dokáže posílit magii v tvých energetických drahách, jak jsi říkala, mohla bych se na ně napojit se svou vodní magií.“

Zaváhám. Je to odvážný nápad, riskujeme odhalení jejich schopností. „Jsi si tím jistá, Tierney?“

Znechuceně se zamračí, že o ní pochybuju. „Já mám svou sílu pod kontrolou.“

Opatrně svolím, jednou rukou uchopím nádobu a v druhé sevřu přívěsek, přitom po očku sleduju, jestli se Gesine nedívá.

Tierney položí své vyzábělé ruce na hřbet mé ruky. „A teď se soustřeď na své energetické dráhy.“

Zhluboka se nadechnu, pevně sevřu přívěsek v dlani, a vtom ucítím chladivé proudění vodního živlu v ruce. Moje zemské dráhy se v reakci na její vodní sílu probudí k životu a ohnivé dráhy

se také rozzáří. Tierney ještě zesílí proud vody v mé ruce a moje energetické kanály zaplaví mohutná vlna, vnitřní síť se vzájemně propojí a nasměrují tok ohnivé energie k nádobě.

Uvnitř nádoby exploduje modrý oheň, voda se začne rychle vařit a destilačním zařízením proudí pára. Odtrhneme ruce od horkého skla a já zjišťuju, že tekutina v nádobě už není světle modrá.

Září tmavým odstínem jasně safírové barvy.

Vyděšeně na sebe s Tierney pohlédneme, protože Gesine Baneová už stojí před námi.

„Tak co jste vy dvě vyrobily tentokrát?“ zeptá se pohrdlivým tónem. Gesine napřáhne ruku, zamumlá kouzlo a dotkne se hůlkou nádoby.

Destilát tvrdošijně odolává barevné proměně.

Gesine se zakaboní, znovu se dotkne hůlkou skla a zamumlá kouzlo. Tentokrát *kolem* destilátu vyšlehně jasně fialový záblesk, ale barva tekutiny se nezmění.

Zíráme s Tierney na nádobu s pusou dokořán.

„Blokujete to mou magii,“ stěžuje si Gesine s obočím staženým do rozmrzelé linky. Vrhne na nás nenávidný pohled, protože si myslí, že jí to děláme schválně, ale pak se zatváří lstivě. „Gratuluji,“ vyprskne posměšně. „Podařilo se vám tohle laboratorní cvičení zkazit dosud nevídaným způsobem. Vypracujte prosím všechna doplňující laboratorní cvičení v této sekci do konce příštího týdne.“

Otočí se na podpatku a odkráčí pryč.

„Co jsme to udělaly?“ zeptám se Tierney, obě jsme ponořené v modré záři jasně safírového destilátu.

„Já nevím,“ zavrtí ohromeně hlavou Tierney a otočí se ke mně s vykulenýma zelenýma očima. „Ale cítila jsem tvou sílu, Elloren,“ zašeptá. „Jako bych se jí téměř mohla dotknout. Máš oheň. *Spoustu* ohně.“

Vrhnou na ni varovný pohled a společně se pustíme do experimentu zase od začátku. Tierney uvede počáteční roztok do varu, když už studentky pomalu opouštějí místnost. Útlá Ekaterina Sallsová a její spolupracovnice tam postávají, pokukují po Tierney a spiklenecky si něco špitají. Obě dívky ji už dlouho nesnáší.

„Slyšela jsem, že Leander bude tančit s tou novou holčkou, s níž se zasnubil,“ zavrne Ekaterina se škodolibým zábleskem v očích.

Znepokojeně se ohlédnou na Tierney. Tahle rána je ještě čerstvá. Leander Starke se zaučoval jako sklář u jejího otce několik let a já vím, že Tierney k němu něco cítila. Ale Leander byl před pár dny zasvěcen s neskutečně krásnou Grasiine Pelthierovou.

Tierney se chytí kraje laboratorního stolu a svěsí hlavu. Soustředěně dýchá, zatímco náš světle modrý roztok bublá a stoupá z něj pára prosycená vůní květů železného stromu.

„Nevšímej si jich,“ zašeptám naléhavě k Tierney, protože mám strach, že nechtěně vytvoří bouřku přímo zde uprostřed místnosti.

Tierney sevře kraj stolu ještě o něco pevněji. „*Snažím se.*“

„Mysli na něco jiného,“ naléhám. „Na něco příjemného.“

Probodne mě pohledem. „Řekni mi, že půjdeš na ples o svátku Yule.“ Zní to spíš jako příkaz než jako prosba, a skřípe při tom zuby. „To by mi udělalo radost.“

Ekaterina a její kamarádka se na nás usklíbnou, odejdou a nechají nás s Tierney v laboratoři samotné. S úlevou vydechnu a otočím se k Tierney. Změnou tématu mě překvapila, ale snažím se ze všech sil odvést pozornost od Leandera. „Vážně? Říkala jsem si, že nejspíš nepůjdu.“

Tierney vyvalí oči. „Ale kdepak, ty tam půjdeš!“

Povzdechnu si. „Řekla jsem Lukasovi, že tam přijdu, ale vyhrožovala jsem mu, že si obléknu své kuchyňské oblečení.“

„Ale *ne!*“ zavrtí Tierney razantně hlavou. „Napíšeš svojí tetě. A to *hned*, jak tady skončíme. Požádáš ji, aby pro tebe nechala ušít nové šaty. U nejlepší švadleny ve Verpacii.“ Každou větu zdůrazní zvednutým ukazováčkem do vzduchu. „Řekni jí, že to musí být ty nejúžasnější šaty na celé Erthii. Věř mi, na tohle tvoje teta uslyší.“

Nevěřicně na ni zírám. „Chceš tím říct, že se mám jít... *bavit* s tou bandou Gardneriánů?“ vyhrknu.

I když můj vztah s Lukase má význam pro nás pro všechny, moje nenávisť ke všemu gardneriánskému momentálně překonává i tento chladný kalkul. To, co se děje, je příšerné. Moji vlastní lidé rozsévají strach a krutost po celé Západní říši. Nemám chuť s nimi slavit svátek Yule ani slavnost květů železného stromu. Jediné, po čem toužím, je roztrhat všechny gardneriánské vlajky v téhle místnosti na kousky.

Tierney mě probodává očima ostrýma jako žiletky. „Můj život opravdu není snadný, Elloren. A s největší pravděpodobností se to ještě zhorší.“ Nakloní se ke mně. „Jediný světlý bod, ten jediný, který teď vidím, je tvůj slib, že to Její ďábelské Jasnosti, mágyni Fallon Baneové, pořádně nandáš. Srazili ji na kolena, ale s tím jejím proklatým štěstím se z toho nakonec vyhrabe. A až se z toho dostane, chci, aby jako první slyšela, jak jsi na svátek Yule tančila s Lukase Greyem v těch nejužasnějších šatech, jaké kdy Erthie spatřila.“ Nakloní se ke mně ještě o kousek blíž a z očí jí srší blesky. „Neber mi tohle zadostiučinění, Elloren Gardnerová.“

S hořkostí na ni pohlédnu. „Ty mě děsíš.“

„To je dobře.“ V jejím pohledu se zračí roztrpčení. „Měla bys mě radši poslechnout. Fallon není jediná, kdo tě může zmrazit na kostku ledu.“

Vybuchnu smíchy. „No tak jo, půjdu tam. A seženu si ty šaty.“

Tierney se opře do židle a tváří se spokojeně jako dobře nažraná kočka, v koutcích úst jí pohrává zlomyslný úsměv. „Doufám, že z toho Fallon exploduje ta její ďábelská hlava,“ mumlá si vesele. „Na *milion maličkatých kousků*.“

O tři dny později, na základě instrukcí, které teta poslala po runovém jestřábovi, míříme s Tierney do krejčovského salonu Roslyn ve Verpaxu.

Dámský butik je kupodivu naprosto negardneriánský a plný šatů v těch nejobscennějších barvách. Stěny jsou pokryté levandulovými tapetami a vázy s růžovými růžemi stojí na pozlacených stolcích mezi věšáky.

Krejčová Roslyn na mě hledí s předstíranou zdvořilostí. Je to verpaciánská verze valgardské mágyně Heloise Florelové, jen s tím rozdílem, že má světlé, našedivělé vlasy spletené do copu a ostré modré oči. Krejčovské potřeby má uložené v pozlaceném pouzdru, které má elegantně připnuté u pasu. Kolem pobíhají dvě asi čtrnáctiletá urisská děvčata se zelenou pletí a tváří se nervózně. Atmosféra v salonu je elegantní a vstřícná, nechybí ani čajový servis s konvicí, z níž se kouří, a talířky s malými dortíky, ale strach, jenž vyzařuje z krejčovské Roslyn a jejích pomocnic, je přímo hmatatelný a zneklidňující.

Očividně to není salon, který Gardneriánky navštěvují příliš často. Výběr přiléhavých černých tunik a dlouhých sukní, které

obvykle nosívají, je omezený na malý kout salonu. Gardneriáni čím dál tím častěji volí při nákupu obchody vlastněné Gardneriány, ale já vím, že móda je pravděpodobně jediná oblast, v níž teta Vyvian upřednostňuje kvalitu před ideologií. A z toho, co jsem slyšela, Gardneriáni, kteří se vyhýbají tomuto obchodu, přicházejí o možnost spatřit práci jedné z nejtalentovanějších módních návrhárek v celé Západní říši.

Snažíme se s Tierney uvolnit napětí v místnosti všemi možnými způsoby, a když mi krejčová Roslyn předává šaty zabalené do tenkého papíru, pokoušíme se působit přátelsky a uvolněně.

„Rozbal je,“ poručí mi Tierney a celá se třese očekáváním.

Na chvíli mou pozornost uchvátí šarlatově červené šaty, které visí přímo za ní. Jsou celé červené, ani špetka černé.

Jaké by to asi bylo mít na sobě takovou věc?

Celý salon s výjimkou malého gardneriánského koutku září záplavou barev. Očima přejedu po další róbě, tentokrát v barvě nebeské modři s výšivkou bílých ptáků, smetanově bílými stuhami na lemu u rukávů a na límečku.

„Jen si to představ!“ vzdychnu obdivně. „Modré šaty...“

„Mě nějaké modré šaty vůbec nezajímají.“ Tierney nervózně přešlapuje na místě, jako by měla každou chvíli vyskočit ze své falešné kůže. „Rozbal je!“

Opravdu nechci, aby nad sebou Tierney ztratila kontrolu a způsobila bouřku přímo tady uprostřed krejčovského salonu, a tak se vrátím ke svému balíčku. Opatrně odhrnu tenký papír stranou a při pohledu na šaty se nám zatají dech.

Jsou ušité z nejlepšího hedvábí černého jako noc a strížené v typicky gardneriánském stylu. Dlouhá, vypasovaná tunika a samostatná sukně dlouhá až na zem. Ale i tak jsou to ty nejskandálnější, nejpřepychovější a nejkrásnější gardneriánské šaty, jaké jsem kdy viděla.

Místo diskrétních výšivek, které jsou přijatelné, pokrývá celou tuniku i suknici záplava posvátných květů železného stromu. Květy v životní velikosti jsou pečlivě vyšívány a vypadají jako živé, jako kdyby napadaly na šaty přímo ze železného stromu. Květinový vzor houstne směrem k okraji a celá tunika i suknice jsou pošity oslnivě třpytivými safíry.

A to ještě není všechno. Do krejčovského salonu byl doručen ještě jeden samostatný balíček, který nedočkavě rozbalím.

Náušnice. Květy železného stromu tvořené safíry se smaragdovými lístky. A krabička, která obsahuje černé saténové lodičky na tenkém špičatém podpatku. Květy jsou na botách vyšité tak hustě, až překrývají černá a vytvářejí dojem, že boty jsou ve skutečnosti modré.

„Páni,“ vydechne Tierney se zatajeným dechem. „To není zrovna zbožné roucho.“

„Moje teta je žena plná šílených protikladů,“ odtuším s očima upnutýma na šatech. „Prakticky ke všemu přistupuje se zuřivou fanatičností, ale na svůj šatník si nenechá sáhnout.“

„U všech svatých,“ vydechne Tierney. „Zkus si je.“

„Prosím, vyzkoušejte si je, mágyně Gardnerová.“ Roslyn se na mě usměje, z mojí reakce na šaty se jí očividně ulevilo. Nacvičeným pohybem ruky mi pokyne k šatně s dlouhými závěsy. Opatrně zvednu tuniku a sukni, náušnice a boty nechám ležet u Tierney a vklouznu dovnitř.

Sukně mi dokonale sedí v pase a splývavá tunika je jako druhá kůže. Roztáhnou závěsy s růžovými květy a vypluju ven ze šatny, protože ty šaty jsou k tomu jako stvořené. Mám pocit, že mám na sobě umělecké dílo.

Když se blížím, všichni na mě zírají s vytřeštěnýma očima. Otočím se k vysokému zrcadlu, dlouhá sukně zašustí a ten pohled mi málem vyrazí dech.

Doslova se koupu v květech železného stromu. Úplně. Ani jediný lístek není na špatném místě.

„Ach, mágyně!“ Roslyn otevře ústa dokořán jako uhranutá. Udělá krok vpřed, jako by úplně zapomněla, že se mě bojí. Se spokojeným výrazem lehce poupraví jeden z vyšitých květů. „To je azureliánská nit,“ vysvětluje. „Nikdy předtím jsem neměla tu čest s ní pracovat, je velice drahá. Obsahuje destilovanou esenci z květů železného stromu. Na výrobu takové nitě je potřeba neuvěřitelné množství květů. Ale vaše teta trvala na tom, že musíte mít to nejlepší.“ Polkne a se zrychleným dechem se otočí ke svým pomocnicím. „Orn’lie. Mor’lli. Zhasněte lucerny. Zatahněte závěsy.“

Uriská děvčata spěšně uhasí šest luceren z jantarového skla a zatahnou závěsy. Místnost zaplní uctivé ticho.

Stojím naprosto nehnutě, hypnotizovaná vlastním obrazem v zrcadle. Celé šaty září. Každý květ pulzuje tmavě azurovým světlem.

„Bohové,“ vydechne Tierney a nazelenalý třpyt její tváře zmodrá odlesky mých šatů. Zešíroka se na mě usměje. „Fallonina hlava zaručeně exploduje. A upřímně řečeno, Elloren, Lukasova taky.“

4. KAPITOLA

HVOZD

Ledový vzduch vrcholící zimy mě udeří přímo do obličeje.

Vyjdu ven ze Severní věže na potemnělou planinu, pobledlý, do rezava zbarvený západ slunce uvolňuje místo prázdné šedivé obloze.

Vydechuju obláčky páry do chladného vzduchu a přitáhnou si tmavý kabát těsněji k tělu. Vlasy, které mi Tierney pečlivě upravila, mám schované pod kapucí. Dokonce i Ariel se na chvíli zarazila, když mě uviděla vycházet z koupelny Severní věže oblečenou do oslnivě krásných šatů posetých květy železného stromu. Marina zírala na fosforeskující zář šatů jako uhranutá. Jen Wynter působila nervózně a její stříbrné oči okamžitě spočinuly na přívěsku ze sněžného dubu, který mi visí na krku, a v jejím pohledu bylo zlověstné varování.

Kráčím po léta neudržované, kamenité cestě a led mi křupe pod nohama. Kabát zakrývá téměř celé mé šaty, jen zářivý lem sukně částečně vyčuhuje a vrhá na okolní sníh safírovou gloriolu. Vypadá to úžasně, ale má ramena jsou pod přiléhavým hedvábím napjatá a cítím trému. Vůbec se mi mezi všechny ty Gardneriány nechce.

Ticho rozlehlé planiny přede mnou na mě dopadne celou svou vahou a já se zastavím. Stojím tam a hledím na mihotavá světla vzdáleného univerzitního městečka. Můj zrak upoutá sněhem pokrytý Jižní hřbet, který se tyčí nad městem. Mohutný horský masiv se táhne po celé délce jeho severního dvojčete. Oba Hřbety protínají mraky a jejich rozeklané vrcholky jsou hrozivé jako moje rostoucí předtucha.

Jsou tak neskutečně vysoké...

Zmocňuje se mě temné tušení. Vypadají jako past, tyhle hory. Chystají se nás obklíčit. Tak jako Gardneriáni.

Černá čarodějka.

Nesou se slova ve větru, lehká jako padající sníh.

Nervózně se rozhlédnu. Plíživé vědomí okolních hvozdů mi naježí chlupy na krku. Neproniknutelný les není daleko, jen pár kroků ode mě.

Cítím, jak mě pozoruje.

Hledím do jeho svíravé temnoty, ale nevidím nic než zimní prázdnotu. S pocitem úzkosti se podívám zpět k univerzitě.

Černá čarodějka.

Ztuhnu a srdce se mi rozbuší.

„Kdo je tam?“ Můj hlas zní trochu hystericky a očima zběsile prohledávám stíny na kraji hvozdu.

Žádná odpověď. Jen šustění těch několika zbylých suchých hnědých listů, které se zběsile drží na větvích jako o život.

Jeden z listů se utrhne a zmítán poryvem ledového větru vyrazí směrem ke mně. Trefí mě do tváře a já vykřiknu, ale hned za ním následuje několik dalších, škrábnou mě do tváří, na bradě a těsně pod okem. Odháním listy jako obtížný hmyz a pak se najednou vítr uklidní.

Ticho.

Podívám se na zasněženou zem. U nohou mi leží hrst poházených hnědých listů, ale zbytek sněhové pláně je zcela nedotčený. Zdešeně pohlédnu do lesů a cítím, jak se po mně sárou jeho zlomyslná chapadla.

Černá čarodějka.

Dech se mi zrychluje a já udělám pár kroků dozadu.

„Já nejsem Černá čarodějka,“ šeptám nervózně, i když si uvědomuju, jak nesmyslné je vést rozhovor se stromy. „Nechte mě na pokoji.“

Zničehonic začnou stíny v lese pulzovat. Všechno se ponoří do temnoty jako v noci. V mžiku jediného děsivého úderu srdce mě stromy obestoupí a sklání se ke mně jako banda nájemných vrahů.

Zalapám po dechu a začnu couvat, přitom klopýtnu a dopadnu zády na zledovatělý sníh. Před očima spatřím rudý žár. Celé lesy

hoří. Stromy křičí. Natahují ke mně své silné a tmavé větve, vzájemně je proplétají, až nakonec kolem mě vytvoří neproniknutelnou klec a já si začínám uvědomovat, že se mě chystají zardousit. Zavřu oči a vykřiknu.

Někdo mě pevně uchopí za ruku a hukot ohně i řev stromů najednou ztichne jako mávnutím proutku.

„Elloren? Je ti něco?“

Otevřu oči a spatřím svého přítele Jaroda, jak se nade mnou sklání a znepokojeně mě pozoruje svýma jantarovýma očima. Prudce otočím hlavu směrem k hvozdů.

Je zpátky tam, kde byl, šumí si ve větru jakoby nic a listy kolem mě zmizely.

Jsem vydešená a mám závrať. Jarod mi pomůže na nohy a já si uvědomím, že obloha na východě potemněla.

„Ten les,“ povídám téměř bez dechu a srdce mi bije jako vyděšený králík. „Chvíli... to vypadalo... že se mě snaží obestoupit.“ Obezřetně tčkám očima směrem k lesu, který se teď tváří jako prohnané, zlobivé dítě.

Jarod pohlédne k lesu a zhluboka se nadechne. „Někdy se tu také cítím lapený. S tím vším, co se stalo.“ Zbystří zrak směrem k Severnímu hřbetu. „Jako by odsud nebylo úniku.“

Ty stromy, chci mu říct, mě chtějí zabít. Ale držím jazyk za zuby. Strach ze stromů je absurdní.

Místo toho si protáhnu ruku. Kéž bych teď u sebe měla svou bílou hůlku, hůlku, kterou jsem dala Trystanovi. Víím, že je to naprostá hloupost, ale čím dál tím častěji si představuju, že je to opravdu ona legendární Bílá hůlka. Zdává se mi o ní a o bílých ptácích na světelných větvích.

Hůlka by se o mě postarala. Ochránila by mě před stromy.

„Kam jdeš?“ zeptá se Jarod a prohlíží si mou pečlivě nalíčenou tvář, třpytivé šperky a účes.

Nejistě pohlédnu směrem k univerzitním věžím a tlukot mého srdce se pomalu vrátí do normálu. „Na ples o svátku Yule.“ Sehnu se a opráším sních z boku kabátu, šaty zůstaly bez poskvrny.

Na Jarodově tváři se objeví zmatek. „A s kým tam jdeš?“

Váhavě se mu podívám do očí. „S Lukase Greyem.“

Jarod na mě zírá. „Ale... já myslel, že ty a Yvan...“

„Ne,“ prudce ho přeruším, ale vtom si vzpomenu, že Lupínové dokážou poznat vzájemnou přitažlivost. „On mě nechce.“

Jarod jen těžko maskuje vnitřní nesouhlas, ale stejně jako můj bratr Trystan nerad vyzvídá a soudí druhé. V tichosti mi nabídne rámě. „Pojď, dovedu tě tam.“

Nevěřicně na něj zírám. „Chceš mě doprovodit na gardneriánský ples? Myslíš to vážně, Jarode? Víš, jak na to budou reagovat? Nechci, aby ses kvůli mně dostal do problémů.“

Jarod mi věnuje mírný, rezignovaný úsměv. „Dokážu se o sebe postarat. A jsem zvědavý na vaše pářící rituály.“

Jeho přímočarý komentář mi pozvedne obočí.

Jarod sklopí oči a jeho úsměv pohasne. „A... možná...“

Aislinn. Možná tam bude Aislinn.

Moje drahá přítelkyně Aislinn Greerová, která touží po Jarodovi stejně jako on po ní. Její nábožensky konzervativní gardneriánská rodina jim nikdy nedovolí, aby byli spolu.

Aislinn je příslibená jinému.

Když se na mě Jarod opět podívá, v jeho očích zahlédnu neskrývanou touhu a bolí mě z toho u srdce.

Prudký poryv větru ohne stromy a napne mi sukni na nohách.

Černá čarodějka.

Zmocní se mě vlna paniky a rychle otočím hlavu směrem k lesu. „Slyšel jsi to?“

„Co jsem měl slyšet?“ Jarod natočí hlavu a naslouchá.

Vítr se uklidní a svět zase utichne.

Jen si něco namlouvám. Pokud Jarod svými ostrými smysly nic neslyší, pak to tu prostě není.

Zaostřím zrak na les. „Myslíš si, že tam někde je?“

Tázavě svráští obočí. „Kdo?“

„Černá čarodějka z Proroctví.“

Svatý Prastarý, prosím, jen ať to není Fallon Baneová.

Jarodova tvář se zasmuší. Osamělá sněžná sova přeletí přes potemnělou oblohu, na níž vyskakují první hvězdy jako zářící špendlíkové hlavičky.

„No, pokud tam je,“ promluví Jarod konečně, „doufejme, že ji naše strana objeví dřív než Vogel.“ Pokusí se o útěšný úsměv, ale jeho oči zůstanou vážné.

Znovu mi nabídne rámě a tentokrát ho přijmu. Společně se vydáme dolů planinou.

Jarod se mnou po cestě vesele rozpráví, ale já cítím, jak mě stromy zezadu pozorují.

Ještě jednou se nervózně otočím zpátky k hvozdu.

5. KAPITOLA

PLES O SVÁTKU YULE

Jarod a já se s kapucemi přes hlavu pohybujeme proti proudu slavnostně naladěných Gardneriánů, kteří míří k hlavnímu vchodu do Bílého sálu.

Gardneriánský voják hlídkující u dveří nás zmerčí, přimhouří oči a zahledí se na nepřehlédnutelného lupína po mém boku a okamžitě nasadí bojovný výraz.

Chytím Jaroda za ruku. „Počkej, když půjdeme tudy, tak nás nepustí.“

Míjíme gardneriánské páry a potlačujeme smích nad jejich užaslymi pohledy. Ruku v ruce proklouzneme postranním vchodem, který znají jen pracovníci z kuchyně. Tlumené zvuky orchestrální hudby a živá konverzace doléhají až k nám přes těžký černý sametový závěs, který visí kolem vnější kruhové promenády Bílého sálu jako zeď.

Na chvíli se zastavím, z vnitřní kapsy kabátu vytáhnu saténové lodičky a spěšně si je nasadím. Vlhké boty nechám opřené u zdi. Mám v plánu si je vyzvednout později.

Vyměníme si s Jarodem nedočkávé pohledy a odhrneme sametový závěs stranou. Zvědavě nahlédneme dovnitř jako děti, které potají kradou sladkosti. Tváře nám ovane závan teplého vzduchu a hudba zní hlasitěji a zřetelněji.

„Ach, Jarode.“ Prudce se nadechnu, když spatřím neuvěřitelnou proměnu, kterou síň prošla, a moje energetické dráhy se postupně probudí k životu.

Větve železného stromu jsou zavěšené v prostoru nad tanečníky a vytvářejí tak snížený strop a zcela zakrývají kopuli Bílého paláce, na níž je vyobrazeno souhvězdí. Zemští mágové zřejmě přiměli větve rozkvést, neboť se okolo kvítků šíří překrásná modrá záře. Kolem dokola celého sálu jsou rozmístěny obrovské černě lakované květináče se sazenicemi železného stromu, takže celý rozlehlý sál působí jako živý les.

Taneční parket na vzdáleném konci sálu je zaplněn vířícími páry a z hustých větví nad nimi visí nespočet modrých skleněných luceren, jejichž světlo jen posiluje éterickou záři květů železného stromu. Safirově modré odlesky se odrážejí na špercích, korálcích našitých na šatech a skleněných flétnách, kterými rozjaření, rozesmátí Gardneriáni mávají ve vzduchu.

Zhluboka se nadechnu, vůně drahých parfémů a květů svůdně prostupuje jindy navlhlym oděrem sálu. Urisští a keltští zaměstnanci kuchyně se v davu pohybují s vynucenou zdvořilostí, roznášejí jídlo na zlatých tácech a obsluhují lampy. Na moment spatřím Fernyllii roznášející předkrmy a mezi číšníky v bílých zástěrách se pokouším zahlédnout Yvana, ale není mezi nimi.

Zmocní se mě úzkost. *Co když tu Yvan dnes večer pracuje?*

Proklouzneme s Jarodem do sálu, ale držíme se diskrétně za hranici vytyčenou květináči s železnými stromky. Stále mám na sobě kabát, prozatím nechci, aby moje fosforeskující šaty přitahovaly pozornost, ale sundám si kapuci a rukou si pročísnu nazdobené kadeře. Jarod mě napodobí. Stojí tam a usmívá se na mě s roztomile rozcuchanými blondatými vlasy.

Orchestr na vyvýšeném pódiu uprostřed sálu hraje grandiózní skladby plné melancholie. Celá scéna je neskutečně úchvatná a zároveň naprosto skličující. Pohled na davy Gardneriánů, jak se vítězoslavně naparují jako hejno dravých vran, je děsivý, a nesnesitelně obrovská gardneriánská vlajka se stříbrnou erthijskou koulí na černém pozadí, která visí za hudebníky, je mi doslova odporná.

Tyhle vlajky jsou vlastně zbraně. Jejich smyslem je zastrašovat. „Občerstvení, mágyně?“

Vytržená z chmurných myšlenek pohlédnu před sebe a spatřím postarší Urisku, která mi nabízí něco ze zlatého tácu. Její oči těkají směrem k Jarodovi, nejprve překvapeně, ale pak v nich spatřím

zděšení. Podívám se na tác a při pohledu na naše tradiční, sváteční koláčky ve tvaru ikaralských křídel se mi sevře žaludek. Křídel, jaká mají moje spolubydlíci, Ariel Havenová a Wynter Eirllynová.

Odmítnu to odporné cukroví potřesením hlavy a Uriska je šťastná, že může zmizet.

„Křídla?“ vyzvídá Jarod, když sleduje, jak si skupinka Gardneriánů bere máslové koláčky z tácu, dvojice se smějí a rozlamují křídla ve dvě.

„Křídla ikaralů,“ opovím zahanbeně a při tom si vzpomenu na koše s koláčky, které nám Gaffneyovi posílali při oslavách žní a na svátek Yule. „Rozlamují se.“

Jarod zamračeně sleduje, jak přinášejí do sálu jeden tác za druhým, křupání sušenek zní jako smršť dešťových kapek. Zamrkám, každé lupnutí mi připadá jako tržná rána na Arieliných křídlech.

Moji lidé ovládnou Západní říši, běduju. Bude to pro ně stejně snadné jako rozlomit koláček.

„Jaký význam mají květy železného stromu?“ zeptá se Jarod. „Jsou všude.“

„V naší posvátné knize je jeden příběh,“ odpovím nesoustředěně. „Před dávnou dobou můj lid zachránila slavná prorokyně Galliana. Mágové prchali před démonickými silami, které měly nad lidmi absolutní moc. Galliana proti nim využila síly modrých květů a také Bílou hůlku a podařilo se jí demony porazit. Proto se Gallianě také říká Květ železného stromu.“

„Jak to dokázala?“

Pokrčím rameny. Slyšela jsem ten příběh tolikrát, že už mi ani nepřipadá nijak zvlášť dramatický. „Přiletěla do bitvy na obrovském havranu a seslala na demony proud magického ohně. Pak převedla můj lid přes poušť do bezpečí. Každý rok slavíme památku jejího vítězství těsně před svátkem Yule. *Gallianalein*, slavnost květů železného stromu. Ples o svátku Yule letos připadl na stejný den.“

„Hm,“ oduší Jarod zamyšleně. A pak se rozhlédne. „Musím uznat, že jste si pro festival květů vybrali opravdu překrásnou květinu.“ Z jeho hlasu cítím zanícení a zbožnost, které v něm zaznívají kdykoliv, kdy on nebo jeho sestra Diana hovoří o přírodě.

Při bližším pohledu na dekorace z železného dřeva se Jarod zamračí. „Museli kvůli tomu všechny ty stromy porazit.“ Pohlédne na mě s odmítavým výrazem ve tváři.

„Myslím, že ano.“ Prohlížím si zavěšené větve a stromky zasazené v květináčích, které odřízli z jejich kořenů, a jsem v rozpacích z toho, že mě přitahuje mrtvé dřevo.

Doslova po něm *lačním*.

„Připadá mi to neskutečně zvláštní,“ podotkne Jarod. „Proč vy Gardneriáni všechno stavíte tak, aby to vypadalo jako umělý les, a přitom skutečné *živé* lesy nenávidíte a vypalujete?“

„Je to součástí našeho náboženství.“ Nervózně přešlapuju. „Měli bychom si podmanit hvozdy, protože v nich údajně žijí duše zlovolných.“

Záblesk v jeho očích prozrazuje, že se ho to nepříjemně dotklo. „Tak to je vážně úžasné.“

Vzpomenu si na nenávisť stromů. Co mi šeptaly ve větru. Cítily magii v mých žilách...

„A víš, co je ještě podivnější?“ zeptá se mě.

Zavrtím hlavou a tázavě se na něj zadívám.

Jarod si zkoumavě prohlíží široký sál. „Většina párů v této místnosti spolu vlastně nechce být.“

Překvapeně zvednu obočí. „Opravdu?“

„Víc než polovina z nich. Je to strašné.“ Jarod ukáže prstem na několik nesourodých párů, a přitom využije svých nezvyklých lupínských schopností. Pak mi ukáže dvojice, mezi nimiž existuje opravdová přitažlivost, ale ve skutečnosti tvoří pár s někým jiným. Upozorní mě na jednoho vysokého a hubeného vojenského učedníka v břidlicově šedé uniformě s vyobrazením stříbrné koule. Stojí vedle hezké mladé Gardneriánky a oba mají na rukou vzory po zasvěcení.

„Vidíš támhletoho muže?“ zeptá se a já přikývnu. Pak Jarod ukáže na jiného mladíka, svalnatého námořního učedníka, jehož černá tunika má modrý lem v barvě květů železného stromu. „Ti dva muži jsou do sebe bláznivě zamilovaní. Cítím to až sem.“

Jsem ohromená a pozorně si ty dva mladíky prohlížím. Po chvíli si všimnu několika tajných, roztoužených pohledů. Jsou nenápadné, ale není o nich pochyb. Okamžitě si vzpomenu na svého bratra Trystana, zoufale si přeju, aby svou lásku nemusel skrývat, ale mám strach, co by se stalo, kdyby ji začal projevovat otevřeně.

„Kdyby se na to přišlo, vsadili by je do vězení,“ pronesu k Jarodovi, protože moje obavy o Trystanovo bezpečí už určitě dávno vycítil.

Jarod svažší blondáté obočí. „Já tvým lidem nerozumím. Prožíváte úplně přirozené a normální věci a pak zavádíte náboženské zákony, které tvrdí, že jsou nepřirozené. To je absurdní.“

Tím mě překvapil. „V lupínské společnosti jsou takové vztahy přijatelné? Mezi dvěma muži?“

„Samozřejmě.“ Hledí na mě se směsicí znepokojení a soucitu. „Takové zacházení s lidmi je velice kruté.“

„Vaše náboženství takové lidi neztracuje?“ zeptám se ohromeně. *Neztracuje mého milovaného bratra? Nenutí lidi, aby skrývali, kým skutečně jsou?*

Jarod si mě pozorně prohlíží, nejspíš vycítil mé zoufalé pocity. „Elloren,“ odpoví soucitně, „ne, vůbec ne.“

Do očí se mi nahrnou slzy a musím od něj odvrátit tvář. „Takže Trystan by byl na lupínském území přijat takový, jaký je?“ Slova pronesená šepem mi najednou zlomí hlas.

Jarod zaváhá a zachmuří se ještě o trochu víc. „Ano, ale... nejdřív by se musel stát Lupínem.“

Vrhnu na Jaroda šíravý pohled. „Což by ho zbavilo jeho magických sil, Lupínové jsou vůči magii imunní.“ Smutně zavrtím hlavou. „Je mágem páté úrovně, Jarode. Stalo se to bytostnou součástí jeho samotného. Nikdy nebude ochoten se toho vzdát.“

Jarod vážně přikývne a mě se kvůli bratrovi zmocňuje hněv. „V tom případě nemá kam jít. Nikde nemůže být sám sebou, aniž by byl za to ponižován.“

„Jen na území Noiů,“ pronese Jarod tiše, ale oba moc dobře víme, že Noiové na svém území vnuka Černé čarodějky s největší pravděpodobností nepřijmou. Proklínám klec, do níž lidé obou říší mého bratra uvěznili.

„Tančí vaši lidi?“ zeptám se trochu našťavaně, protože jsem z celé situace zoufalá a snažím se dát nějak dohromady.

Jarod se rozhlédne po sále s mírně znechuceným výrazem ve tváři. „Ne, takhle ne. Náš tanec... je mnohem spontánnější. Způsob, jakým tančíte... je tak... *upjatý*. Naše hudba je mnohem rytmičtější a tančící páry jsou blízko u sebe. Ne tak jako vy. Tančíte jako děti.“

Při představě, jak spolu asi Lupínové tančí, jak se smyslně vlní do rytmu hudby, ucítím na krku horkost.

Hledím do davu a můj zrak spočine na Paige Snowdenové. Postává v hloučku gardneriánských dívek a ukusuje grilovanou zlatou rybkou na špejli, která se leskne ve světle luceren. Když se k nim přidá její partner Sylus Bane, na její tvář padne stín. Při pohledu na Syluse ve vojenské uniformě s lesklou hůlkou u boku se mi udělá špatně, má stejně charismatický, arogantní postoj a krutý úsměv jako jeho samolibí sourozenci Fallon a Damion.

„Až se Fallon zotaví a zjistí, že jsem šla na tenhle ples s Lukasem Greyem,“ řeknu Jarodovi a strach mě uvnitř svírá, „zabije mě.“

„Ne, nezabije,“ oponuje mi s překvapivou sebejistotou, zatímco si bere křišťálový pohár s modrým punčem z číšníkovy tácu. „Diana ji před nějakou dobou varovala, že pokud tě ještě někdy bude obtěžovat, tak jí utrhne hlavu a napíchne ji na kůl před univerzitní branou.“

Vybuchnu smíchy. Jarod mezitím uchopí další skleničku punče a podá mi ji. Pozvedne svůj pohár k přípitku a narovná se. „Na svobodu,“ pronese s úsměvem. „Pro všechny.“

„Na svobodu,“ přikývnu pohnutě. Usměju se na něj a přitůkneme si.

Usrкну sladkého punče. Kandované okvětní lístky železného stromu plavou na hladině modré tekutiny a křišťálový pohár mě studí v ruce. Pozoruju navenek šťastné partnerské páry a moje myšlenky se stočí k Dianě a mému staršímu bratrovi. „Moje teta Rafeho úplně odstříhla, věděl jsi o tom?“

Jarodův smířený výraz povadne.

„Dověděla se o Dianě,“ prohodím. „Všichni to vědí. Teta nám vzkázala, že za pár dní přijede na návštěvu, jakmile Magická rada odročí jednání. V dopise zněla vcelku přátelsky, ale myslím, že skutečným důvodem její návštěvy je vyhrožovat Rafemu.“

Jarod pozvedne obočí. „Pokud Rafeho odřízla, jak zaplatí univerzitní školné?“

Musím se té absurditě pousmát. „Pracuje teď se mnou. V kuchyni. Což je legrační, protože práce v kuchyni je jeho nejméně oblíbená činnost.“

U vchodu do sálu vznikne poprask a do místnosti se smíchem vrazí Rafe s Dianou. Táhne ji za ruku se širokým úsměvem na tváři, zatímco ona se laškovně brání. Mají na sobě pomačkané hnědé vycházkové šaty a Dianě se na zádech houpá mrtvý králík.

Otevřu ústa dokořán a zblednu.

Když Rafe přivede Dianu doprostřed tanečního sálu, začnou se ozývat hlasy na protest. Vezme ji do náručí, ladně s ní zatočí dokola a tváře jim září štěstím.

Vyděšeně se podívám na Jaroda, který taky zbledl.

„Tohle je *gardneriánský* ples,“ křičí na ně voják třetí magické úrovně následovaný dalšími vojáky a hudba přestane hrát.

Rafeho tvář zaplaví prudký nával vzdoru. Posměšně se na mága ušklibne, vezme Dianu do náruče a dlouze a vášnivě ji políbí.

Sálem se šíří vlny zděšení a hned po nich se začnou zvedat rozhořčené hlasy.

Mág třetí úrovně sáhne po magické hůlce. „Ne!“ vyklouzne mi z hrdla a uchopím Jaroda pevně za paži. „Rafe nemá žádné magické schopnosti!“

„Já vím,“ odvěti Jarod s napětím v hlase a já ucítím, jak se mu napínají svaly na paži.

Diana se odtrhne od Rafeho a v očích jí hrají rozpustilé plamínky. Pak rozšafně uchopí Rafeho za ruku a odtáhne jej pryč, oba se smějí a míří davem ze sálu ven. Jakmile zmizí do bezpečí, vydechnu zadržovaný vzduch z plic, povyk a hrozba násilí rychle pominou, vojáci se pomalu rozejdou do rozhořčeného davu.

Po chvíli napjatého ticha se obrátím na Jaroda. „Vědí o nich tvoji rodiče?“ Zjišťuju, jestli se peklo rozpoutá na obou stranách.

Jarod zatne čelist. „Vědí. Přijedou na Den zakladatelů.“ Chvilí zaváhá. „Otec si chce s Rafem promluvit.“

Vyděšeně se na něj podívám. Na Den zakladatelů jsem se dlouho těšila. V tento den do Verpaxu tradičně přijíždějí rodiče a rodinní příslušníci univerzitních studentů na návštěvu. Strýček Edwin je konečně natolik zdrav, aby nás mohl přijet navštívit a já se neskutečně těším, až jej zase po mnoha měsících uvidím. Nedávno mi poslal dopis, který nadiktoval jedné ze služebných tety Vyvian, v němž píše, že se jeho zdraví pomalu zlepšuje a už dokáže chodit o holi.

Radostné očekávání tohoto dne nyní vystřídalaly vážné obavy. Lupínové možná dokážou tolerovat leccos, ale obávám se, že to nezahrnuje potomky Černé čarodějky.

„Nepřijedou jen moji rodiče a mladší sestra,“ dodá Jarod znepokojeně a pohlédne na mě úkosem. „Přijedou v doprovodu celé gardy.“